

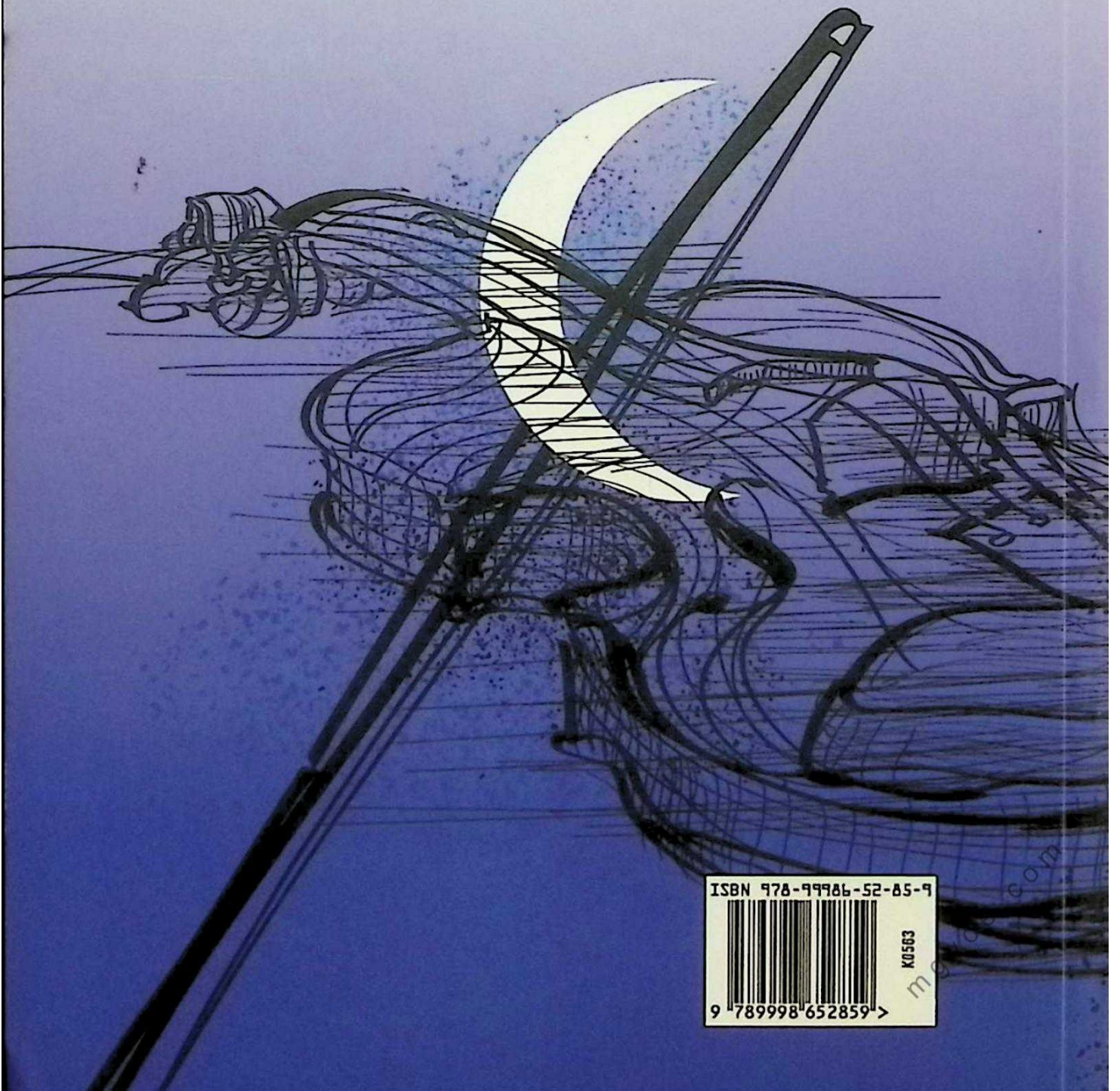

မိုးညှင်းအိမ်မက်(မ) တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

2025.GRAPHIC DESIGN : KYAW MINN MOUNG

mgyoe.com

SAMPLE BOOK

ISBN 978-99986-52-85-9

9 789998 652859 >

K0563

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

-
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးကျော်ဇင်၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ(၀၀၄၅၄)
၅၁၊ ရေကျော်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - ပထမအကြိမ် - ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၊ မြစာပေ။
 - ဒုတိယအကြိမ် - ၁၉၆၃ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
 - တတိယအကြိမ် - ၁၉၆၅ ခုနှစ်၊ မြစာပေ။
 - စတုတ္ထအကြိမ် - ၁၉၇၃ ခုနှစ်၊ လှမော်စာပေ။
 - ပဉ္စမအကြိမ် - ၁၉၉၃ ခုနှစ်၊ ရေတမာစာပေ။
 - ဆဋ္ဌမအကြိမ် - ၂၀၀၂ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - သတ္တမအကြိမ် - ၂၀၁၅ ခုနှစ်၊ ဇွန်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အဋ္ဌမအကြိမ် - ၂၀၂၅ ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ၊ ကံ့ကော်ဝတ်ရည်စာပေ။
 - အုပ်ရေ - ၁၀၀၀
 - မျက်နှာပုံးပုံနှိပ် - ဦးကျော်ဌေးမင်း၊ အောင်သိန်းသန်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၄၃၅)
အမှတ်-၁၃၈၊ ဗိုလ်ချုပ်လမ်း၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
 - အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးလပြည့်ဝေး၊ လပြည့်လင်းပုံနှိပ်တိုက် (၀၀၃၆၉)
အမှတ်-၁၁ (H)၊ ၅၅-လမ်း(လယ်) ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
 - မျက်နှာပုံးသရုပ်ဖော် - ကျော်မင်းမောင်
 - တန်ဖိုး - ၁၂၅၀၀ ကျပ်

စကားသစ္စာ
 မှန်သောခါဝယ်
 သြဇာလေးနက်
 ပေါ်ဆီတက်၍
 နွယ်မြက်သစ်ပင်
 ဆေးဖက်ဝင်၏။ ။

ရှင်မဟာသီလဝံသ

သစ္စာ

ငါ့စာဖတ်၍၊ မမြတ်တိုင်စေ
 မရှုံးစေသား၊ ပျင်းပြေနှစ်ခြိုက်
 တွေးဖွယ်ထိုက်ရာ၊ တစ်ပိုဒ်တလေ
 တွေ့ငြားပေမှု၊ စာပေကျေးကျွန်
 ငါ့ဝတ်ပွန်ပြီ၊ ငါ့မွန်အမြတ်
 ငါ့အတတ်ဟု၊ စာဖတ်သူပေါ်
 ခေါင်းကိုကျော်၍၊ ငါ့သော်ဆရာ
 မလုပ်ပါတည်း။ ။

တက္ကသိုလ်ဘုန်းနိုင်

‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’ ပဉ္စမနိပိဒ်ခြင်းအတွက် အမှာစာ

‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’ ဝတ္ထုကို ၁၉၆၂ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ၌ မြစာပေမှ ပထမအကြိမ် စတင်ရိုက်နှိပ် ထုတ်ဝေခဲ့သည် ဖြစ်လေရာ ယခု ပဉ္စမအကြိမ် ထုတ်ဝေချိန်နှင့် နှစ်ပေါင်း ၃၁ နှစ် ကွာခြားခဲ့လေပြီ။

ထိုမျှ ကွာခြားခဲ့သော အချိန်များအတွင်း စိတ်ပညာအခြေပြု ဝတ္ထုများ နှင့် ပတ်သက်၍ စာဖတ်သူများ၏ ရှုမြင်ခံယူမှုသည် များစွာ ပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ။

ဤနေရာတွင် ကမ္ဘာ့စာပေသမိုင်း ဖြစ်စဉ်မှ စိတ်ပညာနှင့် စာပေ အကြောင်းကို အနည်းငယ် တင်ပြချင်ပါသည်။

စာပေပေါ်ဦးစ အချိန်ကတည်းကစ၍ ကဗျာဆရာကြီးများ၊ ပြဇာတ်ရေး ဆရာကြီးများသည် သူနည်းသူဟန်ဖြင့် လူသဘာဝကို ထိုးထွင်းသိမြင် နားလည် သူ ‘စိတ်ပညာဆရာကြီးများ’ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ လူ့စိတ်အကြောင်းကို နားမလည် ဘဲနှင့် အဘယ်သို့လျှင် လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်ကို ရေးဖွဲ့နိုင်ပါမည်နည်း။

နော်ဗယ်လ်ခေါ် ဝတ္ထုရှည်များ ပေါ်လာသည့် အခါ၌လည်း လူ့သဘာဝ၊ လူ့စရိုက်ကိုပင် ရေးကြသည် ဖြစ်သောကြောင့် ဝတ္ထုရှည်နှင့် စိတ် ပညာ (ဝါ) စိတ်အကြောင်း သိမြင်နားလည်မှုသည် မကင်း။

စာပေ... အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုရှည်နှင့် စိတ်ပညာတို့ကြား ဤကဲ့သို့ သော ယေယဘုယျသဘော ဆက်သွယ် ဆက်ဆံမှု ရှိခဲ့သည်။

ယေဘုယျသဘော ဆက်ဆံ ဆက်သွယ်ခြင်းမှ စိတ္တုပ္ပါဒ် စိတ်အစဉ် တို့ကို အထူးအာရုံပြု အလေးပေး၍ ရေးသော ဝတ္ထုမျိုးတို့သည် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်၌ ကွန်ရက်ဒ် (Conrad) ၏ လော့ဒ်ဂျင်မ် (Lord Jim) မှ စခဲ့သည်။

ရေးဝတ္ထုရှည်တို့က လူ့အသိုင်းအဝိုင်းထဲမှ လူတို့၏ အကြောင်းကို ရေးဖွဲ့သည်။ လူ့အကြောင်း ရေးသောကြောင့် လူ့စိတ်အကြောင်းကား မပါမဖြစ် ပါသည်သာတည်း။ သို့ရာတွင် ထိုဝတ္ထုမှ ဇာတ်ဆောင်တို့၏ အတွေးအခေါ်၊ အကြံအစည်၊ ခံစားစံစားခြင်း၊ ဆုံးဖြတ်ရွေးချယ်မှုတို့ကို တည်ဆဲ လူ့လောက ၏ လူမှုရေး (Social) ကောင်းဆိုး စံနှုန်းရေးရာ (moral) ပြဋ္ဌာန်းချက်များ (Codes) က ထိန်းချုပ်စီရင် ပြုပြင်သည်။ တစ်နည်းဆိုရလျှင် ထိုဇာတ်ဆောင် တို့သည် 'အတွေးတူ၊ အမြင်တူ၊ လူတိုင်းထဲမှ လူ' တို့သာ ဖြစ်ကြလေသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းကြောင်းကြောင့် လူတိုင်းထဲမှ လူမဟုတ်သူတွေလည်း ဤလောက၌ ရှိနေကြရှာသည်။ ကွန်ရက်ဒ်က ဤလူမျိုးများအကြောင်း စတင် ရေးသည်။ စာပေနှင့် ဝတ္ထုရှည်သမိုင်းတွင် တိမ်းညွတ်မှု (Trend) သစ်တစ်ခု ပါလာသည်ဟု စာပေသမိုင်း ပညာရှင်တို့က ဆိုကြသည်။

ရေးဝတ္ထုရှည်တို့က ဗဟိဒ္ဓ ခေါ် ပြင်ပလောကကို အဓိက အာရုံပြု သည်။ ကွန်ရက်ဒ် စလိုက်သော တိမ်းညွတ်မှုသစ်က အဇ္ဈတ္တ ခေါ် အတွင်းစိတ် ဘဝကို အဓိက အာရုံပြုသည်။ တစ်နည်း တိမ်းညွတ်မှုသစ်၌ အဇ္ဈတ္တာရမ္မဏ ခေါ် အတွင်းတရားကို အာရုံပြုသော လက္ခဏာ ထင်ရှားသည်။

ကွန်ရက်ဒ်နောက်ပိုင်း၌ ပရူစ့် (Proust)၊ ဂျိမ်းဂျိုက်စ် (James Joyce)၊ ဗာဂျီးနီးယားဝုဖ် (Virginia Woolf)၊ ကပ်ဖကာ (Kafka) တို့မှ စကာ ဆတ်(တ်) (Sartre) အထိ ထင်ရှားသော စာရေးဆရာတို့၏ ဝတ္ထုရှည်များသည် အဇ္ဈတ္တာရမ္မဏ ဝတ္ထုများ ဖြစ်ကြလေသည်။

ဘာကြောင့် အဇ္ဈတ္တာရမ္မဏ ဝတ္ထုများကို ရေးသူတွေက ရေးလာပြီး ဖတ်သူတွေက ဖတ်လာကြသနည်း။ အကြောင်းတွေ ရှိသည်။ သို့ရာတွင် ဤ အကြောင်းတွေကို ရှင်းပြရန် ဤအမှာစာ၌ ဌာန မဟုတ်ပါ။

အဇ္ဈတ္တာရမ္မဏ ဝတ္ထုများ ပေါ်ပေါက်လာချိန်သည် စိတ်ပညာ တိုးတက် ထွန်းကားလာမှုနှင့် တိုက်လည်း တိုက်ဆိုင်၊ ဆက်လည်း ဆက်သွယ်နေသည်။ စိတ်ပညာ တိုးတက်ထွန်းကားမှုသည် (အလွန် ယေဘုယျကျစွာ

ဆိုရလျှင်) ဓာတ်ခွဲခန်းတွင်း စမ်းသပ်တွေ့ရှိမှုများ၊ လူ့ဘောင်ပတ်ဝန်းကျင်တွင်း လေ့လာမှုများနှင့် စိတ်ရောဂါ ကုသခြင်းမှ တွေ့ရှိချက်များမှ လာသည်။

စိတ်ရောဂါ ကုသခြင်းမှ တွေ့ရှိသော အချက်အလက်များကို လူအများ အာရုံစိုက် စိတ်ဝင်စားမှုသည် ဘရူးအား (Breuer) နှင့် ဖရွိုက်ဒ် (Freud) တို့ ၁၈၉၅ ခုနှစ်၌ ထုတ်ဝေလိုက်သော ဟစ်စတီးရီးယားရောဂါကို လေ့လာတွေ့ရှိ ချက်များ (Studies on Hysteria) ကျမ်းမှ စတင်လာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ဖရွိုက်ဒ် တစ်ဦးတည်းက ၁၉၁၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၁၅ ခုအတွင်း လေ့လာမှု စာတမ်းပေါင်း ကိုးခု ရေးသားခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ပညာလောက၌ ဖရွိုက်ဒ်၏ နာမည်နှင့် ခွဲခြားမရ သော ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာဟု ဘာသာပြန်ရသည့် ဆိုက်ကိုအနားလစ်ဆစ်(စ်) (Psychoanalysis) ပညာရပ်သည်လည်း ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာသည် အခြားသော စိတ်ပညာရပ်များထက် ထူးခြားမှုတစ်ခု ရှိသည်။ အခြားသော စိတ်ပညာရပ်များက စိတ်ပညာရှင်နှင့် စိတ်ကုသရေး ပညာရှင်တို့၏ နယ်ပယ်လောကအတွင်း၌သာ နေသည်။ ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ စိတ်ပညာကား အများပြည်သူတွေ့အတွင်းပါ ချင်းနင်းဝင်ရောက်သည်။ မသိစိတ်... မသိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်ခြင်း၊ စိတ္တဇအကြောင်းပြု အပြုအမူ၊ အပြော အဆို၊ အတွေးအခေါ်များ၊ စိတ်လုံခြုံမှု အကာအကွယ် ယန္တရား (Psychological defence mechanisms)၊ စိတ္တဇ ဖိနှိပ်ဖုံးကွယ်ခြင်း (repression) စသော ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ စိတ်ပညာမှ စကားတို့သည် သူတို့ဆီ၌ နေ့စဉ်သုံးစကားများ ဖြစ်လာ ကြသည်။ စိတ်ပညာရှင် မဟုတ်သူများကပင် လူ့အပြုအမူနှင့် လူ့စိတ်ကို တတ်သမျှ မှတ်သမျှ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာနှင့် ခွဲကြ၊ ခြမ်းကြ၊ စိတ်ဖြာကြ လုပ်ကြသည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာသည် 'ပေါ်ပြူလာ' ဖြစ် လာခဲ့သည်။ လေးနက်သော ပညာတစ်ရပ်သည် ပေါ်ပြူလာဖြစ်လာလျှင် ထိုပညာ၌ အန္တရာယ် ရှိလာမြဲ ဖြစ်သည်။

ဖရွိုက်ဒ်သည် လေးစားထိုက်သော ပညာရှင်ကြီး မှန်ပေသည်။ ခေတ်သစ် လူသားတို့၏ အတွေးအခေါ်နှင့် အသိအမြင်ကို ပြောင်းလဲစေအောင် ဩဇာလွှမ်း ကျေးဇူးပြုခဲ့သူ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး လေးဦးအနက် ဖရွိုက်ဒ်သည် တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟု ဒဿနိကပညာရှင်ကြီး ဘားထရင် ရပ်ဆယ်လ် (Bertrand Russell)

က. ချီးမွမ်းဂုဏ်ပြု မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ဖရွိုက်ဒ်သည် ကြီးကျယ် မြင့်မားပါ၏။ သူ၏ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာ သည်လည်း နက်နဲသိမ်မွေ့ လေးစားထိုက်ပါ၏။

သို့ရာတွင် ဖရွိုက်ဒ်သည် လူသားပညာရှင်ကြီး တစ်ဦးသာ ဖြစ်လေ သည်။ လူ့ဘုရားကြီးတစ်ဆူ မဟုတ်ပါလေ။ ဖရွိုက်ဒ်၏ အတွေးအမြင်၊ အယူအဆ တို့၌ ချွတ်ယွင်းချက်တွေ၊ အားနည်းချက်တွေ၊ သံသယဖြစ်ဖွယ်တွေ၊ မပြည့်စုံ မခိုင်လုံမှုတွေ အများ ရှိနေသည်။

ဖရွိုက်ဒ်ကို ဝေဖန်ရာ၌ အချက်အလက်ပိုင်းနှင့် သီအိုရီပိုင်း ဟူ၍ နှစ်ပိုင်းပိုင်း ဝေဖန်ကြသည်။ လက်တွေ့ကုသ လေ့လာရာမှ ဖရွိုက်ဒ် ထိုးထွင်း သိမြင်ခဲ့သော အချက်အလက်တွေနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဖရွိုက်ဒ်ကို ချီးမွမ်းကြ သည်။ ဘာတွေသည် ဘာကြောင့်ဖြစ်သည်ဟု ရှင်းလင်းသော ဖရွိုက်ဒ်၏ သီအိုရီ သဘောတရားတို့နှင့် ပတ်သက်၍ကား ဝေဖန်ဖွယ် တစ်ပုံကြီး ရှိသည်။

အလွန် ယေဘုယျကျသော ဝေဖန်မှုကို ပြုရမည်ဆိုလျှင် ဖရွိုက်ဒ် သီအိုရီ များသည် နာမ်ဝါဒစွန်းရောက်ပြီး လူ့ဘောင်၊ လူ့ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုလောက ပတ်ဝန်းကျင် ပြုပြင်စီရင်ခြင်းကို အလေးအနက် မထား၊ ပမာမပြုသယောင် ဖြစ်နေသည်။

ဤမျှ အကျဉ်းတင်ပြခဲ့သည်မှာ ဖရွိုက်ဒ်နှင့် ဖရွိုက်ဒ်ဝါဒ (Freudianism) တို့၏ ပညာလောက၌ ရှိသော အနေအထား ဖြစ်လေသည်။

သို့ရာတွင် အထက်၌ ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဖရွိုက်ဒ်ဝါဒနှင့် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ စိတ်ပညာသဘောတို့သည် ပေါ်ပြူလာ ဖြစ်ပြီး စာပေ၊ အထူးသဖြင့် ဝတ္ထုနယ်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဝတ္ထုရေးသူတို့အတွက် တို့ချင်ဖွယ်၊ ဆိတ်ချင်ဖွယ်၊ စမ်းချင်ဖွယ်၊ ကစားချင်ဖွယ် ဖြစ်လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ခွဲခြမ်း စိတ်ဖြာ စိတ်ပညာမှ သဘောတို့အပေါ် အခြေပြု၍ ရေးသော ဝတ္ထုများ သူတို့ ဆီ၌ ပေါ်လာခဲ့သည်။ လေးလေးနက်နက် ဂရုစမ္မစိုက် ရေးသော ဝတ္ထုများ ရှိသကဲ့သို့ ထူးခြင်း၊ ဆန်းခြင်း၊ အံ့ဖွယ်ဖြစ်ခြင်းတို့ကို အသားပေး၍ စိတ်ပညာ သဘောကို အပေါ်ယံသာ ရုပ်ထိသည့် အပျင်းပြေ အပျော်ဖတ် ဝတ္ထုအများလည်း ရှိသည်။

မြန်မာပြည်၌လည်း ထူးထူးဆန်းဆန်း စိတ်အကြောင်းကို အသား ပေး၍ ရေးသော ဝတ္ထုများ ကြိုးကြား ကြိုးကြား ပေါ်ထွက်စေခဲ့သည်။ များသော

အားဖြင့် ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုလတ်များသာ ဖြစ်ကြသည်။ ဝတ္ထုရှည် တစ်အုပ်၊ နှစ်အုပ် လည်း ပေါ်ဖူးသည်။ နိုင်ငံခြားဝတ္ထုရှည်၊ သို့မဟုတ် ရုပ်ရှင်ကို 'မိုး' ထားကြောင်း တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း 'တို့ချင်၊ ဆိတ်ချင်၊ စမ်းချင်' သောကြောင့် ထိုစဉ်အခါက 'စိတ္တဗေဒဝတ္ထု' ဟုခေါ်သော ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးခဲ့သည်။

၁၉၅၁ ခုနှစ်၌ ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုနာမည်ကို 'မိုးတွေရွာမှဖြင့်' ဟု အမည် ပေးသည်။ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာဖြင့် ၁၀ မျက်နှာခန့် ရှိမည့် ဝတ္ထု မတိုမရှည် ဖြစ်သည်။ ပို့လိုက်သော မဂ္ဂဇင်းက ပယ်သဖြင့် ဝတ္ထုဖြစ်မလာခဲ့။ ၁၉၅၉ ခုနှစ် တွင်ကား ကျွန်တော့်ကလောင်နာမည်ကျော်ကြားလာခဲ့ပြီ။ စိတ်မကျေပွဲအဖြစ် မူလဇာတ်လမ်းကို ပြုပြင်ပြီး ရေးရာ မဂ္ဂဇင်းစာမျက်နှာ ၃၀ ကျော်ခန့် ဖြစ် သွားသည်။ အမည်ကိုလည်း 'တစ်မိုးသက်လျှင်' ဟု ပြင်ပြီး ကျွန်တော်၏ မဂ္ဂဇင်း ဝတ္ထုရှည်များကို ဆက်တိုက် ထည့်ပေးနေသော မဂ္ဂဇင်းကြီးသို့ ပို့လိုက်သည်။ အပယ်ခံရပြန်သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ်တွင် စိတ်က မကျေနပ်သောကြောင့် လုံးချင်းဝတ္ထုရှည် အဖြစ် ချဲ့ရေးရန် မူလဝတ္ထုဟောင်း နှစ်ပိုဒ်ကို ကျွန်တော် ပြန်ဖတ်သည်။

မြတ်စွာဘုရား...ကျွန်တော့် ဝတ္ထုဟောင်းတွေကို ကျွန်တော်ပင်လျှင် မကြိုက်တော့။

ဇာတ်အိမ်၊ ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်စီရင်မှုကို ပဓာနမထားဘဲ ဇာတ်ဆောင် ၏ စိတ်တွင်းခံစားမှုတွေကိုသာ စကားတွေ အများကြီး ပြောစေပြီး လျှောက် ရေးသည့် ဝတ္ထုမျိုးကို ဆလီလက်ကွီ (Soliloquy) ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့် ပထမ 'မိုးတွေရွာမှဖြင့်' ဝတ္ထုမှာ ဆလီလက်ကွီ ဖြစ်နေသည်။ အင်း... အဟင်း... အပယ်ခံရသည်မှာ မဆန်း။

ဇာတ်အိမ်၊ ဇာတ်လမ်း၊ အခန်းပြောင်း၊ အခန်းကူး စသည်တို့ကို အသား ပေး၍ ဖတ်ကောင်းအောင် ရေးသည်။ ဇာတ်ဆောင်စရိုက်တွေက ကျေနပ်ဖွယ် မရှိ။ ဤမည်သော ဤမည်သော စရိုက် ဤသို့ ရှိလာသည်မှာ ဤကဲ့သို့ ဤကဲ့သို့သော လူမှုပတ်ဝန်းကျင်၊ ဘဝအတွေ့အကြုံဟူသော 'စရိုက်ဖြစ်ပေါ်မှု' (Character Development) အကြောင်းရင်းများကြောင့်ဟု လုံလောက်အောင် မတင်ပြ။ ဤဝတ္ထုမျိုးကို ဇာတ်လမ်းအသားပေး အပျင်းပြေ အပျော်ဖတ် ဝတ္ထု

ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်တော့် ဒုတိယဝတ္ထု 'တစ်မိုးသက်လျှင်' မှာ ဤကဲ့သို့ ဝတ္ထုမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အင်း... ဤဝတ္ထု အပယ်ခံရသည်မှာ မဆန်း။

သို့ရာတွင် စိတ်ပညာအခြေပြု ဝတ္ထုကောင်းကောင်း တစ်ပုဒ် ကျွန်တော် ရေးချင်နေသည်။ ဝိဝါဒကွဲနေသော ဖရွှိက်ဒ်၏ သီအိုရီများ အပေါ်၌တော့ အခြေ မပြု။ ထိုးထွင်းသိမြင်မှု အချက်အလက်အဖြစ် လက်ခံထားသော ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာမှ ဝိဝါဒ မကွဲသော တွေ့ရှိချက်တွေ ပေါ်တွင် အခြေခံမည်။ ကလေး သူငယ်စိတ်ပညာ (Child Psychology)၊ လူမှုရေးစိတ်ပညာ (Social Psychology)၊ ကိုယ်ရည်ကိုယ်သွေး စိတ်ပညာ (Psychology of Personality) တို့မှ သဘော သဘာဝတွေမှာလည်း အခြေခံမည်။

သို့ရာတွင်...

စိတ်ပညာအကြောင်းတွေ ပြောပြချင်ရုံနှင့် ဝတ္ထုရှည်တစ်ပုဒ် ရေးရ မည်လော။ ကျမ်းတစ်ခု ရေးရုံပေါ့။ ဆောင်းပါးတစ်ခု ရေးရုံပေါ့။

ဝတ္ထုရှည် ဆိုသည်က လူ့အကြောင်း ပြောပြရသည်။ လူတိုင်းထဲက လူ့အကြောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ လူတိုင်းထဲက လူ မဟုတ်သော်လည်း လူပြည် ၌ ရှိသော လူတစ်ယောက်အကြောင်း ဖြစ်ချင် ဖြစ်မည်။ အဲ... လူ့ အကြောင်းတော့ ဖြစ်ရသည်။

ကျွန်တော် စဉ်းစားသည်။ တော်တော်ကြာအောင် စဉ်းစားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အဘယ် 'စေတနာ' နှင့် ရေးမည်နည်း။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် စေတနာ ဦးဆောင်သော အနုပညာ ဖန်တီးမှုဉာဏ် ပေါ်လာခဲ့သည်။

လူ့ပြည်၌ လူတွေ ရှိသည်။ လူတိုင်း လောကဓံတရားတို့နှင့် ရင်ဆိုင် ရသည်။ လူအများစုသည် လောကဓံတရားတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ ကြံ့ကြံ့ခံပြီး လူ့လောက၌ အများနည်းတူ ဆက်သွားနိုင်ကြသည်။

အချို့လူများက ကံဆိုးကြသည်။ ထိုသူတို့သည် ပါဠိဘာသာဖြင့် 'အနယ ဗျသန' ဟု ခေါ်သော အဖြစ်ကို ကြုံကြရသည်။ အနယဗျသန ဆိုသည်မှာ ကံဆိုး နှိပ်စက်မှုနှင့် ပျက်စီးခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပျက်စီးခြင်း အမျိုးမျိုးတွင် စိတ်၏ ပျက်စီးခြင်းလည်း ရှိသည်။ ဥမ္မာဒဟု လည်းကောင်း၊ စိတ္တဝိဗ္ဗဗဟု လည်းကောင်း ခေါ်သော ရူးသွပ်ခြင်း လည်း ရှိသည်။ သွက်သွက်ခါ ရူးသွပ်မသွားရှိစေ၊ စိတ္တဝိကာရ ခေါ် စိတ်ဖောက်

ပြန်သွားခြင်းမျိုး ရှိသည်။ ထိုသူများသည် အတ္တောဝါဒ ခေါ် မိမိကိုယ်ကို ဆုံးမခြင်း မပြုနိုင်တော့။ အတ္တရက္ခာ ခေါ် အသိဉာဏ်တရားဖြင့် မိမိကိုယ်ကို မိမိ စောင့်ရှောက်ခြင်း မပြုနိုင်ရှာကြတော့။ တချို့ဆိုလျှင် အတ္တာနုဝါဒ ခေါ် မိမိကိုယ်ကို မိမိ စွပ်စွဲခြင်း၊ မိမိကိုယ်ကို မိမိ အပြစ်တင် စွပ်စွဲသော ဘေးကြီး ဖြစ်ကြသည်။

ဤကဲ့သို့ ကံဆိုးနှိပ်စက်မှုနှင့် ပျက်စီးရသူ လူတွေ ဤလောက၌ ရှိကြ သည်။

ထိုသူမျိုးအကြောင်းကော ဝတ္ထု မရေးထိုက်ဖူးလော။
သူတို့အတွက် ကရုဏာသက်ဖွယ် ရေးလျှင် ဘာအပြစ် ရှိပါသနည်း။
ဤသို့ဖြင့် ‘မောင်မြင့်ဝေ’ ခေါ် ‘ကိုသစ္စာ’ ခေါ် ‘မောင်ညိုမှိုင်း’ ခေါ် လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို ကျွန်တော် ရေးမိသည်။ ဝတ္ထု၏ အမည်ကိုလည်း ‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’ ဟု ကျွန်တော် ပြင်လိုက်သည်။

စောစောပိုင်းက မိုးညအိပ်မက်မြူကို စိတ်အကြောင်း ထူးထူးဆန်းဆန်း ရေးသည့် အပျင်းပြေ အပျော်ဖတ်ဝတ္ထုဟု ဝေဖန်သူ ရှိခဲ့သည်။ ဇာတ်ဆောင် မောင်ညိုမှိုင်းသည် လူတိုင်းထဲမှ လူတွေလို စကားမပြောဟု ကြံကြံဖန်ဖန် အပြစ်တင်သူကလည်း ရှိသေးသည်။ သူ့ကိုတော့ ဟုတ်ကဲ့ မောင်ညိုမှိုင်းသည် လူတိုင်းထဲက လူ မဟုတ်ပါဟု ရှင်းလှသော အဖြေကို ကျွန်တော် ပေးခဲ့ရသည်။

ပထမနှိပ်ခြင်းဖြင့် အုပ်ရေ တစ်သောင်းကုန်သော ‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’ ကို နောက်ထပ် အကြိမ်ကြိမ် ရိုက်ရသည်။

ရုပ်ရှင်လောက၏ ဖခင်ကြီးတစ်ဦးဖြစ်သူ ဒါရိုက်တာ ဦးတင်မောင်က ရုပ်ရှင်အဖြစ် ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ယခုလည်း ‘ဆူပါ’ တန်းဝင် ဒါရိုက်တာ ကြည်စိုးထွန်း က နှစ်ခွေတွဲ ဗီဒီယို ရိုက်သည်။

‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’ ကို စဖတ်ရစဉ်က လူငယ်သာ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအခါ လူကြီးဖြစ်၍ စာပေ၊ ရုပ်ရှင်၊ အနုပညာ ဝေဖန်ရေးဆရာ ဖြစ်နေသူ တစ်ဦးက ‘မိုးညအိပ်မက်မြူ’ ဝတ္ထုကို ပြန်ရိုက်ရန် ဆောင်းပါးနှင့် တိုက်တွန်း သည်။

စာဖတ်ပရိသတ်တို့ကလည်း တောင်းဆိုသဖြင့် ယခု ပဉ္စမအကြိမ်အဖြစ် ပြန်ရိုက်ရပြန်လေပြီ။

ဪ... ၃၁ နှစ် ဆိုသော အချိန်ဟူသည့် မြူ ဖုံး၍ မပျောက်ကွယ်
လေသော 'မိုးညအိပ်မက်မြူ' ။

ထိုးထွင်းရှုမြင် သိတတ်သည့် အံ့ဖွယ်သော စာဖတ်ပရိသတ်။

မိုးညအိပ်မက်မြူတွင်း၌ ဘာတွေ့ကြ၍ပါနည်း။

ကျွန်တော့်တွင် 'မိုးညအိပ်မက်မြူ' ဒုတိယနှိပ်ခြင်း စာအုပ်လက်ခံ
မရှိတော့သောကြောင့် အဟောင်းဆိုင်မှ ဈေးကြီးပေး၍ ကျွန်တော် ပြန်ဝယ်
ရသည်။

စာအုပ်တွင်း၌ မူလပိုင်ရှင်က သူ နှစ်သက်ရာ စာပိုဒ်များကို ခဲတံဖြင့်
မျဉ်းသားထားသည်ကို အနံ့တွေ့ရသည်။

သူ မျဉ်းထူထူ သားထားသော စာတစ်ပိုဒ်မှာ ဇာတ်ဆောင် ဒေါက်တာ
မသက်ရီ၏ စကား ဖြစ်လေသည်။

“မေတ္တာနဲ့ အရင်းခံ တည်ဆောက်ထားတဲ့ ဒီလူ့ဘောင်မှာ ချစ်ခြင်းသဒ္ဓါ
နဲ့ ကရုဏာ ဗြဟ္မစိုရ်တရားဟာ စိတ်နာသူတွေ အထင်မှားသလောက် မခေါင်းပါး
ပါဘူး”

အထက်တစ်နေရာတွင် မိုးညအိပ်မက်မြူကို ရေးမိခဲ့သော စေတနာ
အကြောင်း ကျွန်တော် ပြောပြခဲ့သည်။

ဟုတ်ကဲ့၊ ယခုမှ ကျွန်တော်က ပြောခြင်းပါ။

စာအုပ်ဟောင်းလေးက အသက် ၃၀ ရှိနေပေပြီ။

ဪ... ဟိုမှာဘက် အနှစ်သုံးဆယ်ကတည်းက ကျွန်တော့် စေတနာ
ကို ထိုးထွင်းသိနားလည်သည့် အံ့ဖွယ်သော စာဖတ်ပရိသတ် ရှိနေလေပါ
တကား။

တက္ကသိုလ် ဘုန်းနိုင်
၁၈-၇-၉၃

(အပိုင်း တစ်)
ဘဝဟောင်းမှ အစ်မ

ဆယ်ဆဆင့်နှောင်
မယ်နှင့်မောင်တို့
တောင်ဟိမဝါ
တက်စဉ်ခါလည်း
မောင်သာတစ်ဖက်
မယ်တစ်ဖက်နှင့်
ရွှေလက်ဆွဲကိုင်
နွဲ့ကာယိုင်၏
မုခ်လိုက်ဂူဝ
တူရောက်ကြသော်
သူကရှေ့ဝင်
နန်းလှေသွင်ဖြင့်
မယ်သျှင်နောက်က
ပါနေကျတည့်။

။

(၁)

မီးရထား၏ မှန်ကာပြတင်းပေါက်မှ မျှော်ကြည့်လျှင် စိမ်းလန်းသော လယ်ကွင်း တို့ထက် ကျသက်စ ပြုပြီဖြစ်သော မိုးသီးမိုးပေါက်တို့ကို မြင်ရသည်။

သီတင်းကျွတ်လ အစတွင် ဖြစ်၍ စပါးပင်တို့သည် ခါးလယ်မျှ အမြင့် ဆောင်ကြကုန်ပေပြီ။ လေဝယ် လှိုင်းထ၍ ငြိမ့်အိနေသော ဤစပါး မြပင်လယ် တစ်ကြောကို လွန်၍ မျက်လုံးကို ဆန့်ကြည့်သော် အရှေ့ဆီ၌ မိုးမြူသင်တိုင်း ဆင်သိုင်းစ မှိုင်းပျပျ ပဲခူးရိုးမအား မြင်ရသည်။

မီးရထား၏ အရှိန်မှာ လျော့သွားသည်နှင့် မရှေးမနှောင်းပင် ကြီးမား သော သံတံတားကို ဖြတ်ကျော်စဉ် ကြားရတတ်သည့် ပဲ့တင်ရိုက်သံ ပေါ်လာ ၏။

တံတားကြီး၏ အောက်၌ ဒေါသတကြီးနှင့် တဟဲဟဲ စီးဆင်းနေသော ချောင်းရေညိုညိုကို တွေ့ရ၏။

“အဲဒါ ဖိုးသာအောင် ကုန်းတံတားတဲ့ တူမကြီး၊ သာယာဝတီခရိုင်နဲ့ ပြည်ခရိုင် နယ်စပ်လေ၊ နောက် ဆယ့်ငါးမိနစ် မိနစ်နှစ်ဆယ် ဆိုရင် ပေါင်းတည် ကို ရောက်တော့မယ်”

ရှေ့မှ ခရီးသည် အသက်ငါးဆယ်ခန့်ရှိ အဘိုးကြီးက ပြောသဖြင့် တူမကြီး ဟု အခေါ်ခံရသူ အသက်သုံးဆယ်ခန့် ဖြူဝင်းသော အသားအရေ၊ နက်မှောင်

ကော့ပျံသော မျက်တောင်၊ ပေါ်ထင်သော နှာတံ၊ ချောမောသမျှ တည်ကြည် မွန်ရည်သော မျက်နှာရှင် မိန်းမရွယ်က ဖြူစင်ညီညာသည့် သွားလေးများ ပေါ်အောင် ယဉ်ကျေးဖွယ်ရာ ပြုံးလိုက်၍-

“ဪ... ပေါင်းတည်တောင် ရောက်တော့မယ်၊ ခုလို ကြိုတင် သိရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဦးရယ်၊ ဒါထက် ဦးကတော့ သဲကုန်းအထိ ဆက်သွားရဦးမယ်နော်”

ဟု ဆိုသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဪ... ဒါထက် ဦးတို့ သံပြတ်နဲ့သာ စကားပြောခဲ့ကြရတယ်၊ ခွဲကာနီးမှ အသိဖွဲ့ကြရအောင်။ ဦးနာမည်က ဦးသိန်းမောင် ခေါ်တယ်၊ အဲ... စက်ပိုင်ရှင်ပေါ့လေ”

မိန်းမရွယ်က ပြုံးလိုက်သည်။ အပြုံးမှာ တောက်ပသော်လည်း တည်ငြိမ်ခံ့ညား၏။

“ကျွန်မနာမည် ဒေါက်တာ မသက်ရီ၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ် စိတ်ပညာဌာနက ကထိကတစ်ဦးပါ။ ဦးနဲ့ ခုလို သိရတာ ဝမ်းသာပါတယ်”

ဦးသိန်းမောင်မှာ အံ့ဩသည့်ဟန် မသိမသာ မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

“ဒေါက်တာ... ဒေါက်တာ မသက်ရီ၊ ဒေါက်တာ ဆိုတော့ ပါရဂူဘွဲ့ရှင်ပေါ့နော်”

“ပါရဂူ ဆိုတဲ့ စကားကြီးက မြင့်မားလွန်းပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဝေါဟာရအဖြစ်နဲ့တော့ ဒီကနေ့ သုံးစွဲနေကြတာပါပဲရှင်”

ဦးသိန်းမောင်က ခေါင်းတညိတ်ညိတ် ဆတ်ရင်း မှတ်ချက်ချသည်။

“အင်း... ခေတ်ကြီးကတော့ တော်တော် ပြောင်းလဲခဲ့တာပဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ ပါရဂူ ဒေါက်တာဘွဲ့က အင်မတန် ရှားတာကလား။ ဦး သိသမျှတော့ ဒေါက်တာဘမော်၊ ဒေါက်တာဘဟန်၊ ဒေါက်တာသိန်း၊ ပြီးတော့ ဦးတို့ နယ်သားတူမကြီးတို့ ဆရာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပါမောက္ခ ဒေါက်တာ ဦးလှဖူး၊ ဒီပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေ လောက်ပဲ ရှိကြတာပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့... ဆရာကြီး ဦးလှဖူးဟာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဆရာဆိုလဲ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဖခင်ဆိုလဲ မှန်ပါတယ်၊ ဆပ်မကုန်တဲ့ ကျေးဇူးရှင်ကြီးပါပဲ”

“အင်း.. အင်း.. တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကွယ်၊ တူမကြီးတို့လို မိန်းမသားတစ်ဦးက ဒေါက်တာဘွဲ့ ရထားတာ တွေ့ရတော့ မြန်မာပြည်ကြီးရဲ့

ရှေ့ရေးအတွက် ဦး ဝမ်းသာမိတယ်။ ဦးတို့နယ်ကို အလည်လာတုန်း တူမကြီး ပျော်ရွှင်ပါစေလို့ ဦး ဆုတောင်းတယ်။ ဦးတို့ နယ်သူနယ်သားတွေက အင်မတန် ခင်မင်ဖော်ရွေပါတယ်။ ကဲ... ကဲ... တူမကြီး ပစ္စည်းတွေ သိမ်းဦး”

ဦးသိန်းမောင်သည် အလိုက်သိစွာ စကားကို ဖြတ်၍ သတင်းစာ၌ မျက်နှာအပ်လိုက်၏။

မသက်ရီသည် ဦးသိန်းမောင်အား ကျေးဇူးတင်မိသည်။

စင်စစ် ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွားခဲ့ဖူးသူ တစ်ဦး ဖြစ်သဖြင့် မသက်ရီမှာ အစစ ကြိုတင်ပြင်ဆင်မှု ရှိသောကြောင့် ဆင်းမည့်ဘူတာ နီးခါနီးမှ အရေးတကြီး သိမ်းဆည်းရန် ပစ္စည်းများ မရှိ။ သို့ရာတွင် အဓိကထား ဆောင်ရွက်ရန် ကိစ္စ တစ်ရပ်မူ ရှိသည်။ ထို့ကြောင့်ပင် မသက်ရီသည် အလိုက်သိသော ဦးသိန်းမောင် ကို ကျေးဇူးတင်မိခြင်း ဖြစ်၏။

မသက်ရီသည် စာရေးစာအုပ်မှ ရေးပြီးသော စာတစ်ရွက်ကို ဆုတ်ခွာ ယူလိုက်သည်။ မီးရထား လှုပ်လှုပ်တွင် တတ်နိုင်သမျှ ကြိုးစားရေးထားရသည်မို့ လက်ရေးများသည် မသေသပ်။ သို့တစေ ကိစ္စမရှိ။

မသက်ရီသည် မသိမသာပြုံး၍ စာရွက်ကို ခေါက်ကာ စာအိတ်တစ်ခု အတွင်း ထည့်သည်။ ထို့နောက် လိပ်စာတပ်၏။ ရထားမှာ အရှိန်မပြင်းသဖြင့် စာရေးရန် မခက်လှ။

“ဦးမင်းလွင်၊
ဒုတိယအတွင်းဝန်၊
ယဉ်ကျေးမှုဝန်ကြီးဌာန၊
အတွင်းဝန်များရုံး၊
ရန်ကုန်မြို့။”

မသက်ရီသည် စာအိတ်ကို ပိတ်ပြီးနောက် လွယ်အိတ်တစ်လုံးတွင် ထည့်လိုက်၍ အသင့်အတင့် သိမ်းဆည်း ပြင်ဆင်စရာ ရှိသည်များကို သိမ်းဆည်း ပြင်ဆင်သည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အားလုံး ပြီးစီးသဖြင့် နေရာတွင် ထိုင်ကာ ပြတင်းမှနေ၍ အပြင်သို့ မျှော်ကြည့်မိပြန်၏။

ပေါင်းတည်သို့ လာရခြင်းအတွက် မသက်ရီမှာ ရင်အနည်းငယ် ခုန်မိ သည်။

မသက်ရီသည် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် စာရေးဆရာ ကထိကတစ်ဦးမှ တစ်ဆင့်

ပေါင်းတည်သား စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ အနုပညာသမား တော်တော်များများ နှင့် သိက္ခမ်းခွဲ၏။ သူတို့ ပြောပြသော ပေါင်းတည်နယ်၏ အလှမှာ ရင်ခုန်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

စိမ်းသော လယ်ကွင်း၊ လန်းသော တောရိပ်၊ မှောင်သော ရိုးမ...။

သို့သော် မသက်ရိသည် ဤလှပမှုတို့အား အသေအချာ မတွေ့ရ။ အကြောင်းမှာ အပြင်ဘက်၌ နှောင်းမိုးသည် အပြုံးကြီးကြီးနှင့် သည်းသည်းကြီး ရွာနေပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

မီးရထားသည် အရှိန်လျော့သွားပြန်ကာ ချောင်းငယ်တစ်ခုကို ကျော် ဖြတ်သည်။ ပေါင်းတည်မြို့ကို စဝင်လေပြီ။

မီးရထားသည် ရဲဋ္ဌာနဝင်းဟု သိသာသော အဆောက်အအုံဘေးများမှ စတင် မြို့တွင်း ဝင်သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ဦးသိန်းမောင်က သတင်းစာမှ မျက်နှာ ခွာ၍ စကားဆိုသည်။

“တူမကြီးက ဒီနယ်ကို ပထမဆုံး လာလည်တယ် ဆိုတော့ မေးရဦး မယ်၊ ဘူတာမှာ လာကြိုမယ့်လူတွေ ဘာတွေ ရှိရဲ့နော်”

“ရှိပါတယ် ဦး၊ ကျွန်မ အငြိမ်းစား တရားဝန်ကြီး ဦးမင်းခိုင် အိမ်မှာ တည်းမလို့ပါ၊ လာကြိုပါလိမ့်မယ်”

“ဪ... ဦးမင်းခိုင်ဆီလား၊ ဟာ... ဒီလိုဆို လာကြိုမယ့်လူ မရှိတောင် မပူပါနဲ့၊ ဘူတာမှာ ဘယ်သူ့မေးမေး သိကြပါတယ်။ အဲ... စကားစပ်လို့ ပြောရ ဦးမယ်၊ ဦးတို့ ပေါင်းတည်နယ်ဟာ ဆရာစံ သူပုန်ကြီးတုန်းက နာမည်ကျော်တာမို့ တချို့က ပေါင်းတည်သား ဆိုရင် လူကြမ်း လူရမ်းကြီးတွေ ထင်တတ်ကြတယ်။ အင်း.... ဝံသာနုရေးရာမှာ ဦးတို့တွေက ကြမ်းချင်ကြမ်း၊ ရမ်းချင် ရမ်းမပေါ့လေ၊ ဒါပေမဲ့ သာမန်အချိန်ဆိုရင် ဦးတို့ နယ်သားတွေက အင်မတန် ဖော်ရွေ ယဉ်ကျေး တတ်ပါတယ်၊ ဆိုလိုတာက တူမကြီးကို ကြိုမယ့်လူ မရှိတောင်မှ ဘာမှ မပူပါနဲ့လို့ ဟုတ်လား”

မသက်ရိသည် “ဟုတ်ကဲ့ရှင့်” ဟု ယဉ်ကျေးမှုအရ ပြောလိုက်ရသော် လည်း ရင်တွင်း၌မူ ကျိတ်သဘောကျမိသည်။ ဤနယ်သားတို့သည် မိမိတို့ နယ်ကိုမူ အလွန်လေးစား ဂုဏ်ယူဟန် ရှိစွာကား။ မသက်ရိနှင့် ခင်မင်သော ပေါင်းတည်သား စာရေးဆရာ သော်တာဆွေကလည်း တစ်ကြိမ်၌ ဝင့်ကြားစွာ ရေးဖူးသည်။

“ပြင်သစ်မှာ ဂါစကွန်နယ်၊ အင်္ဂလန်မှာ စကော့ပြည်နယ်၊ မြန်မာပြည်မှာတော့ ပေါင်းတည်နယ်”

‘အစ်ကိုဆွေကြီး’ ပြောသည်မှာ မှန်သည်ဖြစ်စေ၊ မှားသည်ဖြစ်စေ မသက်ရှိမှာ ပေါင်းတည်သို့ ရောက်လာခြင်းအတွက်မူ ရင်ခုန်မိရိုး အမှန်ပင်။

မသက်ရှိ အတွေးမဆုံးမီ မီးရထားသည် ပေါင်းတည်ဘူတာ၌ ဆိုက်မိ၏။

မသက်ရှိက ဦးသိန်းမောင်အား နှုတ်ဆက်ကာ ခရီးဆောင် သားရေသေတ္တာနှင့် တိုလီမိုလီ ပစ္စည်းများကို ဆွဲ၍ ရထားထက်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

အပြင်ရောက်ခါမှ မိုးမှာ ထင်သည်ထက် ပိုသည်နေမှန်း မသက်ရှိ သိရသည်။

ပြင်းသော လေအဟုန်ကြောင့် မိုးသီး မိုးစက်များမှာ နေရာအနှံ့ စဉ်ပက်နေသည်။ နေ့လယ်ပိုင်း ရှိသေးသော်လည်း မိုးမှာ မှောင်၍ ညနေစောင်း ထင် ရ၏။ လေပြင်၌ ညည်းညူ ယိမ်းယိုင်နေသော သစ်ပင်ကြီးများ အသံကို ခွင်း၍ မိုးခြိမ်းသံများ လွှမ်းမိုးနေ၏။

လွတ်အိတ်တွင်းမှ စာကို အဆင်သင့် တွေ့ရသော စာတိုက်ပုံးတွင်း ထည့်လိုက်ပြီးနောက် ဘူတာရုံ ပလက်ဖောင်းထက် ရပ်ရင်း မသက်ရှိသည် ဟိုဟိုသည်သည် မျှော်ကြည့်မိ၏။

မိုးကြောင့်လော၊ ဆင်းသူ နည်း၍လော မသိ၊ ဘူတာ၌ လူရှင်းနေ သည်။ မသက်ရှိမှာ အနည်းငယ် စိတ်ပူသွားမိ၏။

ဤမိုး ဤလေ ဤရေတွေ ကြားတွင် သူစိမ်းတစ်ရံဆံမြေ၌ ရောက်လာသည်မှာ အားငယ်ဖွယ်မှု ကောင်း၏။

မသက်ရှိသည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်၍ ကိုယ်ကို မတ်ကာ စိတ်အား တင်းလိုက်သည်။ ရေခြား မြေခြား နိုင်ငံခြား၌ပင် မိမိသည် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးလေသည် မဟုတ်ပါလော။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် အသက်လေးဆယ်အရွယ် လူတစ်ဦးက မသက်ရှိ ၏ အပါးသို့ ကပ်လာသည်။

“ခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျာ၊ ဒေါက်တာ ဒေါ်သက်ရှိ ဆိုတာများ ဖြစ်ပါသလား။”

ထိုလူ၏ မေးခွန်းကြောင့် မသက်ရှိမှာ ဝမ်းသာသွားမိ၍ ပြန်မဖြေမီ သူ့အားလည်း လျင်မြန်စွာ အကဲခတ်လိုက်မိသည်။

ရုပ်ရည်မှာ မွန်ရည်၍ ဝတ်ဆင်ပုံမှာ ရိုးသားသပ်ရပ်၏။ ယဉ်ကျေး ရှိကျိုးသော ဟန်ပြင်၌ ငြိမ်သက် တည်ကြည်မှုလည်း ရှိသည်။

မသက်ရီသည် အေးချမ်းစွာ ပြုံးလိုက်ပြီး “မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်မနာမည် သက်ရီပါ” ဟု ဖြေ၏။

“ကျွန်တော့်နာမည် အုံးလှိုင် ခေါ်ပါတယ်၊ သခင်ကြီး ဦးမင်းခိုင်ရဲ့ ဘဏ္ဍာစိုးပါ။ ဆရာမအတွက် သခင်ကြီးက ဒီစာ ပေးခဲ့ပါတယ်”

ဦးအုံးလှိုင် လှမ်းပေးသော စာကို ယူရင်း မသက်ရီသည် သူ၏ မျက်နှာ ကို တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်မိသည်။ မိမိကို ‘ဆရာမ’ ဟု ခေါ်သည်ကို ထောက် ၍ ဦးအုံးလှိုင်သည် မိမိအား ကောင်းကောင်း ကြိုတင်သိထားပုံ ရ၏။

စာမှ လက်ရေးမှာ မသက်ရီ သေချာစွာ မှတ်မိသော ဦးမင်းခိုင်၏ လက်ရေး ဖြစ်သည်။ စာ၌ အထွေအထူးမှု မပါ။ ဦးမင်းခိုင်မှာ ပြည်သို့ အရေးတကြီး ကိစ္စတစ်ရပ်ကြောင့် ထွက်သွားရသဖြင့် ယနေ့ အရောက်ပြန်ရန် ကြိုးစားမည် ဖြစ်သော်လည်း ရထားဆိုက်ချိန် မိချင်မှ မိမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ မမိသော် မိမိအား ခွင့်လွှတ်ရန်နှင့် ဘဏ္ဍာစိုး အုံးလှိုင်အား အစစ ယုံကြည်ရန် စသည် ဖြစ်၏။

“ကျေးဇူးပါပဲ ဦးအုံးလှိုင်၊ ရုတ်တရက် ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ကို မတွေ့ရ တော့ ဒီမိုး ဒီလေ အခြေအနေနဲ့မို့ နည်းနည်း စိတ်ပူသွားမိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုလို ကြိုဆိုသူ တွေ့ရတော့လဲ ပြီးတာပါပဲလေ၊ ကဲ... ကျွန်မတို့ သွားကြရအောင်”

ဦးအုံးလှိုင်က မသက်ရီ၏ လက်တွင်းမှ ပစ္စည်းအချို့အား ကူညီဆွဲယူ ၍ ဘူတာအပြင်ဘက်၌ ဆိုက်ထားသော ‘ဗြူးအစ်’ အမျိုးအစား ကားကြီးဆီသို့ ရှေ့ဆောင် လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကားနှင့် ဘူတာရုံ တံစက်မြိတ်မှာ ငါးပေခန့်သာ ကွာသဖြင့် မသက်ရီ သည် ခေါင်းထက် သတင်းစာတစ်ရွက် အုပ်၍ ကား၏ နောက်ခန်းဘက်သို့ အပြေး လေး ချဉ်းကပ်သည်။ ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကားနောက်ခန်း တံခါးသည် ရုတ်တရက် ပွင့်လာသည်။ ထိုခဏတွင်ပင် ထိန်လင်းသော လျှပ်ရောင်နှင့်အတူ ပြင်းထန်သည့် မိုးကြိုးပစ်သံတစ်ချက် ပေါ်ထွက်လာ၏။

“အမယ်လေး... သေပါပြီ”

ဤအသံမှာ ကားနောက်ပိုင်းမှ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။

ထိတ်လန့်သွားရာမှ မသက်ရီသည် ကားတွင်းသို့ ကြည့်မိ၏။

ကားနောက်ပိုင်း၌ ဦးအုံးလှိုင်နှင့် ရွယ်တူဟု ခန့်မှန်းရသော ဖြူဖြူ

ဖွေးဖွေး၊ ဝဝတုတ်တုတ် မိန်းမကြီးတစ်ဦးကို မသက်ရီတွေ့ရသည်။ ကား နောက်ပိုင်းတံခါး ပွင့်လာသည်မှာ ဤမိန်းမကြီး ဖွင့်ပေး၍ပင် ဖြစ်ရမည်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ ငယ်သံပါအောင် အော်ပြီး၍ ခများမှာ ရင်ဘတ် လက်နှင့်ဖိ၍ တုန်လှုပ်နေ၏။

“လုပ်ပြီ၊ ဟောဒီ မဦးဟာ ဒီလောက် ကြောက်တတ်ရင် အစကတည်းက အိမ်မှာ နေခဲ့ပါလား”

ဦးအုံးလှိုင်သည် ဒေါ်ဦးအား မာန်မဲရင်း မသက်ရီကို ကားတွင်းသို့ တက်ရန် ကူညီပေး၏။

သည်အခါမှ ဒေါ်ဦးသည် ပျာပျာသလဲနှင့် နေရာရွှေ့ကာ မသက်ရီအား ကြိုဆိုသည်။

အားလုံး နေရာကျချိန်၌ ဦးအုံးလှိုင်သည် ရှေ့ခန်း ဒရိုင်ဘာနေရာ၌ ထိုင်၍ ကားကို စက်နှိုး၏။

အပြင်ဘက်တွင် မိုးမှာ အစွမ်းကုန် သဲသဲမဲမဲ ရွာနေပြီ ဖြစ်၏။

ဘူတာရုံမှ ကားစထွက်၍ မရှေးမနှောင်း၌ ဦးအုံးလှိုင်က မသက်ရီကို ဒေါ်ဦးနှင့် မိတ်ဖွဲ့ပေးသည်။

“ဆရာမ... အဲဒီ ဒေါ်ဦးက သခင်ကြီးရဲ့ အိမ်အုပ်ထိန်းရေး အကြီးအကဲလေ၊ ဆရာမ နေစဉ်အတွင်း လိုလေသေးမရှိအောင် ဒေါ်ဦးက တာဝန်ယူပါလိမ့်မယ်”

မသက်ရီက ပြုံးချိုစွာနှင့် ဒေါ်ဦးဘက်သို့ လှည့်ကြည့်သည်။ သည်တော့မှ ဒေါ်ဦးကလည်း ကြိုးစားပမ်းစား ပြန်ပြုံးသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်က မိုးခြိမ်းသံကို ကြောက်တတ်တယ် ထင်တယ်”

မသက်ရီက ဆိုသဖြင့် ဒေါ်ဦးက...

“မိုးခြိမ်းသံကို မကြောက်ပါဘူး၊ လျှပ်စီးလက်တာတော့ သိပ်ကြောက်တယ် တူမရဲ့၊ ဖွ... လွဲပါစေ ဖယ်ပါစေ၊ မကောင်းသူထိပ် ကောင်းသူထိပ် မဟုတ်လား”

ဟု စကားပြန်သည်။

မသက်ရီက ရယ်မောမိ၏။

“လျှပ်စီးလက်တာကို မကြောက်နဲ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ လျှပ်စီးလက်တာ မြင်သေးရင် မိုးကြိုးဟာ ဒေါ်ဒေါ် ခေါင်းပေါ် မကျတော့ဘူး၊ ဘာကြောင့် ဆိုတာ နောက်တော့မှ ကျွန်မ ရှင်းပြမယ်”

မသက်ရီ ပြောနေခိုက် လျှပ်စီးမှာ အကြိမ်ကြိမ်လက်၍ မိုးကြိုးသံများ ဆူညံနေ၏။ ဦးအုံးလှိုင်ကသာ ကားကို မှန်မှန် မီးဖွင့်မောင်းလာသည်။

ကားသည် ပထမ တောင်ဘက်သို့ မောင်းလာ၏။ အစိုးရ ဟိုက်စကူး ကျောင်းကြီးမှန်း သိသာသော အဆောက်အအုံကြီး အနီးကျသော် အရှေ့ဘက်သို့ ဆက်ချိုးလာ၏။

“မိုးတွေ လေတွေကို တူမ အဲ... ဆရာမ မကြောက်ဘူးလား”

ငြိမ်နေရာမှ ဒေါ်ဦးက မေးသည်။

“ကျွန်မတော့ မိုးတွေ လေတွေကို သိပ်ချစ်တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဦးက သက်ပြင်းချ၏။

“မိုးတွေ လေတွေကို ချစ်တယ်၊ အမယ်လေး... ဒေါ်ဒေါ်တော့ သိပ် ကြောက်၊ သေလုအောင် ကြောက်”

ဤတွင် ကားရှေ့ခန်းမှ ဦးအုံးလှိုင်က ဟောက်လိုက်၏။

“ခင်ဗျားကြီး ဒေါ်ဦး၊ ဆရာမကို ဘာတွေ လျှောက်ပြောနေတာလဲ”

“ကျုပ် ကြောက်တာ ကြောက်တယ် ပြောတာ၊ တော်က ဝင်ဟန့်နေ ပြန်ပြီ။ ကြောက်တာက ကြောက်တာပဲ၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား ကလေးမ၊ အဲ.... ဆရာမ”

အဘိုးကြီးနှင့် အဘွားကြီးကို ကြည့်ကာ မသက်ရီသည် ရယ်ချင်မိ၏။ သို့သော် ဣန္ဒြေထိန်း၍ မေးရ၏။

“မိုးတွေ လေတွေကို ကြောက်ရင် အိမ်မှာပဲ နေခဲ့ပါလား ဒေါ်ဒေါ်၊ အလကား ဒုက္ခရှာလို့”

ဤသည်ကို ဒေါ်ဦးက ပြူးပြူးပျာပျာ ရှင်းသည်။

“အံမယ်လေး... မိုးတွေ လေတွေကို ကြောက်ပါရဲ့၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီး မှာတော့ တစ်ယောက်တည်း မနေဝံ့ပေါင်ရှင်၊ ဖွဟဲ့ လွဲပါစေ... မိုးကြိုးအပစ်ခံရ တာကမှ တော်ဦးမယ်”

ဒေါ်ဦးမှာ စကားမဆုံးလိုက်ရ ဦးအုံးလှိုင်က ရှေ့ခန်းမှ ဟန့်တားသည်။

“ဒီအမယ်ကြီး ဘာတွေ မဟုတ်တာ ဆရာမကို ပြောဦးမလို့လဲ၊ ဒါပဲနော် အမယ်ကြီး”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဒေါ်ဦးသည် ငြိမ်ကျသွား၏။

မသက်ရီက ဒေါ်ဦးကို လည်းကောင်း၊ ဦးအုံးလှိုင်ကို လည်းကောင်း တစ်လှည့်စီ ကြည့်မိသည်။ ပဟေဠိ တစ်ရပ်က မသိမသာ စလာသည်။

ကားသည် မြို့လေးများ၌ တွေ့ရတတ်သော ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း မောင်းလာရာမှ ညီညာသော မြေနီလမ်းတစ်ခုသို့ ချိုးဝင်လာသည်။ ထိုအခါတွင် မြို့၏ သစ်ပင်တို့ ဖုံးကွယ်နေသဖြင့် ခေတ္တပျောက်နေခဲ့သော စိမ်းလန်းသည့် လယ်ကွင်းကြီးများ ပြန်ပေါ်လာသည်။ မိုးမြူတံတိုင်းကို ခွင်း၍ အဝေးဝယ် ရိုးမ တောင်တန်းကို ရေးရေးမြင်ရ၏။

မြေနီလမ်းသည် ခြံကျယ်ကြီး တစ်ခုတွင်းသို့ တည့်တည့် ဦးတည်သွား ၏။

ခြံတွင်းရှိ ခေတ်မီ နှစ်ထပ်တိုက်ကြီး၏ ဆင်ဝင်အောက်၌ ကားသည် ဆိုက်၏။

ဦးအုံးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ဦးသည် မသက်ရီအား ဧည့်ခန်းဆောင်သို့ အလျင် ခေါ်သွားသည်။ ဧည့်ခန်း၌ ဦးမင်းခိုင်၏ တရားဝန်ကြီး အဆောင်အယောင်နှင့် ခုံညားသော ဓာတ်ပုံကြီး ရှိသည်။

“ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်က ပြည်ကို ရထားနဲ့ပဲ သွားပါသလား”

ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်မိစဉ် မသက်ရီက စကားစ ရှာကြံ၍ မေးရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ၊ ဂျစ်ကားနဲ့ပါ။ ဒီနေ့လယ် ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ၊ လမ်းမှာ မိုးမိပြီး ကားများ ပျက်လား မပြောတတ်ဘူး၊ ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး။ ဒရိုင်ဘာ မောင်စံကြူး ပါသွားပါတယ်၊ တော်ရုံတန်ရုံ ပျက်တာဆို မောင်စံကြူးက ပြင်တတ်ပါတယ်”

ဦးအုံးလှိုင်သည် မသက်ရီအား ရှင်းပြပြီးနောက် ဒေါ်ဦးဘက်သို့ လှည့်၍ “ကဲ.. ဒေါ်ဦး၊ ဆရာမကို အခန်းတွေ ဘာတွေ လိုက်ပြပါ၊ ပြီးတော့ ခင်ဗျားကြီး ဘာမှ လေတွေ ဆက်ရှည်မနေနဲ့ဦးနော်၊ ရထားစီးလာရတာ ညောင်းလို့ ဆရာမ နားချင် နားပါစေဦး” ဟု တစ်ဆက်တည်း ပြော၏။

ဦးအုံးလှိုင်သည် စားပွဲတစ်ခုထက်ရှိ မောင်းလေးကို ထုလိုက်ရာ အစေခံ နှင့် တူသူ အသက် ၁၇ နှစ်ခန့် မိန်းကလေးတစ်ဦး ဝင်လာ၏။

“ငြိမ်းခင်... ပစ္စည်းတွေ သယ်ပြီး ဒေါ်ဦးနဲ့ လိုက်ကူညီချေ”

မသက်ရီမှာ ညောင်းညာနေသဖြင့် ဘာမျှ စကားဆက် မပြောတော့ဘဲ ဒေါ်ဦး ရှေ့ဆောင်သည့်အတိုင်း တိုက်ကြီး၏ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လိုက်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့မှ တိုက်ကြီး၏ ခေတ်မီခုံညားမှုကို မသက်ရီမှာ ပို၍ သတိပြုမိသည်။

“အိမ်ကြီးက သိပ်ကောင်းတာပဲနော်”

မသက်ရီက မှတ်ချက်ချသည်။

“ဆရာမက ဒီအိမ်ကြီးကို သဘောကျသလား”

ဒေါ်ဦး၏ မေးဟန်၌ အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး သက်ဝင်နေသဖြင့် မသက်ရီက ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိ၏။

“ဒေါ်ဦးကော...”

“သဘောကျပါတယ်လေ၊ သဘောကျပါတယ်၊ အိမ်ကြီးကိုတော့ သဘော ကျပါတယ်”

ဒေါ်ဦးမှာ စကားရပ်သွား၏။

“အိမ်ကြီးကိုတော့ သဘောကျတယ်၊ ဟုတ်လား ဒေါ်ဦး၊ ဘာကို သဘောမကျလဲ”

ဒေါ်ဦးမှာ သိသိသာသာ တုန်လှုပ်သွားပြီး သွက်သွက်ငြင်းသည်။

“အို... အို... ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီလို မဟုတ်ပါဘူး၊ ဟို... အဲ... ဟဲ့... ငြိမ်းခင်... ပစ္စည်းတွေ ချတော့လေ၊ အခန်း ရောက်ပြီ”

ဒေါ်ဦးသည် စကားကို မဆုံးဘဲ ဇွတ်ပိတ်ရပ်ပစ်၏။ အခန်းတစ်ခု ရှေ့၌ လည်း ရောက်မိကြပြီ ဖြစ်သဖြင့် ငြိမ်းခင်က ပစ္စည်းများကို ချခိုက် ဒေါ်ဦးက အခန်း ကို သော့ဖွင့်သည်။ အခန်းတွင်းသို့ ရောက်သော် မသက်ရီမှာ စိတ်ကျေနပ်မိပြန် သည်။ အခန်းမှာ အနောက်နိုင်ငံ ဟိုတယ်ကြီးများမှ ပထမတန်း အခန်းမျိုး ဖြစ် သည်။ အခန်းတံခါး၌ ချက်မရှိဘဲ သော့သာ ရှိ၏။

ဒေါ်ဦးက သော့တစ်ချောင်းကို မသက်ရီအား ပေးသည်။

“ဒါ တူမကြီး အတွက်ပဲ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီခလုတ်ကို အထဲကနေ ဒီလို ချထားရင် အပြင်က ဘယ်လိုမှ ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး”

ဒေါ်ဦးက ရှင်းပြနေသဖြင့် မသက်ရီက “ဟုတ်ကဲ့... ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်” ဟု ဆိုရသည်။

ပစ္စည်းများကို ချပေးပြီး ငြိမ်းခင် ထွက်သွား၏။

မသက်ရီက အခန်းကို လှည့်လည်ကြည့်မိသည်။

အခန်းမှာ အလျား ပေနှစ်ဆယ်၊ အနံ ဆယ့်ငါးပေခန့် ရှိ၍ ကောင်းစွာ ကျယ်ဝန်းသည်။ အိတာလျံ ကျောက်ပြားခင်း၊ ကျောက်ပြားကာ၊ ရေဆွဲအိမ်သာ နှင့် ရေချိုးခန်း သီးသန့် တွဲဖက်ပါရှိသည်။

မသက်ရီက ပြတင်းပေါက်များဆီ ကပ်သွား၏။

ပြတင်းပေါက်များမှ အဝေး အရှေ့ဘက်ရှိ လယ်ကွင်းများနှင့် ရိုးမ တောင်တန်းကြီးအား ကောင်းစွာ မြင်ရသည်။ ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင်လည်း ခြံတွင်းမှ သစ်ပင်၊ ပန်းပင်များကို တွေ့နိုင်၏။

မသက်ရီက ပြတင်းမှန်တံခါးကို ဖွင့်သည်။

“အို... ဆရာမ မဖွင့်နဲ့လေ”

ဒေါ်ဦးက ထိတ်လန့်တကြား တားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဒေါ်ဦး၊ မိုးလဲ စဲပါပြီ၊ မိုးကြိုးတွေ ဘာတွေလဲ မပစ် တော့ပါဘူး”

မသက်ရီက ရယ်မောရင်း တံခါးကို ဖွင့်ဖြစ်အောင် ဖွင့်လိုက်ပြီး ဒေါ်ဦး အနီးတွင် လာထိုင်၏။

မသက်ရီက ပြုံး၍ ဒေါ်ဦးကို စိုက်ကြည့်သည်။ ဤမိန်းမကြီးကို ဆရာမ က စိတ်ဝင်စားမိပြီ ဖြစ်သည်။

ငြိမ်နေရာမှ ဒေါ်ဦးက မသက်ရီ မမျှော်လင့်သော မေးခွန်းတစ်ခုကို မေး၏။

“ဆရာမက ဒေါက်တာဘွဲ့ ရထားတယ် ဆိုတော့ ဆရာဝန်ပေါ့ ဟုတ် လား၊ ဆရာဝန်တွေဟာ ဘွဲ့ရဖို့ ရင်ခွဲရုံထဲမှာ လူသေတွေနဲ့ ညအိပ်ရတယ်လို့ ပြော တယ်၊ ဆရာမ မကြောက်တတ်ဘူးလား”

ဤအကြိမ်တွင်မူ မသက်ရီသည် အသံများ ထွက်အောင် ရယ်မိသည်။

“ကျွန်မက ဒေါက်တာ ဆိုပေမဲ့ ဆရာဝန် မဟုတ်ပါဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြီး တော့ ဆရာဝန် မဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်မ မကြောက်တတ်ပါဘူး”

ဒေါက်တာလည်း ဆို၍ ဆရာဝန် မဟုတ်ဟု ဆိုသော မသက်ရီအား ဒေါ်ဦးသည် စိတ်ရှုပ်ထွေးသွားဟန်နှင့် ကြည့်၏။ ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ခု ဆက် လေ့ရှည်တော့မည့်ဟန် ပါးစပ်ပြင်သည်။ သို့ရာတွင် အောက်ထပ်မှ “ဒေါ်ဦး... ဒေါ်ဦး” ဟု ဦးအုံးလှိုင်၏ ခေါ်သံ ကြားရသဖြင့် စကားမဆက်တော့ဘဲ နေရာမှ ထသည်။

“ဟော... ဒီဟာကြီးကလဲ တစ်မှောင့်ပဲ၊ စကားကို ကောင်းကောင်း မပြောရဘူး၊ လာပြီ တော်ရေ... လာပြီ၊ ဪ... ဆရာမ ဒီမှာ ခဏ”

ဒေါ်ဦးသည် သွက်လက်စွာဖြင့် မသက်ရီ၏ လက်ကို ဆွဲကာ ခုတင် ခေါင်းရင်းဘက်ရှိ စာရေးစားပွဲဆီ ခေါ်လာ၍ အံဆွဲတစ်ခုကို ဆွဲဖွင့်လိုက်၏။

အံ့ဆွဲတွင်းမှ ဒေါ်ဦး ဆွဲယူထုတ်လိုက်သော အရာမှာမူ မသက်ရီအတွက် အထူး အဆန်း ဖြစ်နေသည်။

ဘန်ကောက်ပိုးစ တစ်စ ဖြစ်သည်။ အရောင်မှာ သင်္ကန်းရောင်တည်း။

“အဲဒါ အင်းလေး ဖောင်တော်ဦး စေတီက ဘန်ကောက် သင်္ကန်းတော်ပဲ၊ မောင်စံကြူး သခင်ကြီးနဲ့ ရှမ်းပြည်နယ် လိုက်သွားတုန်းက ငွေ သုံးဆယ် ပေးပြီး လေးငါးစ အဒေါ် မှာလိုက်ရတာ။ မကောင်းဆိုးဝါးတွေ မကပ်နိုင်ဘူး။ သေနတ် တောင် ပြီးသတဲ့။ ဆရာမ အိပ်လို့ရှိရင် ခုတင် ခေါင်းရင်းမှာ ချည်ထား၊ ကြားလား၊ အဒေါ်တော့ ကြည့်စမ်း ဟောဒီမှာ...”

ဒေါ်ဦးသည် သူ့ဆံပင်ကို ဖြုပြသည်။ ဆံပင်တွင်းမှ ဘန်ကောက် သင်္ကန်းစ တစ်စ ပေါ်လာသည်။

မသက်ရီ၏ ဒေါ်ဦးအပေါ် စိတ်ဝင်စားမှုသည် အံ့ဩခြင်းသို့ ပြောင်းလဲ လာသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နှင့် ဤအဘွားကြီးသည် ဤပစ္စည်းများကို ပြုနေရပါ သနည်း။ ထိုစဉ် အောက်ထပ်မှ ခေါ်သံသည် ပေါ်လာပြန်၏။

“ဒေါ်ဦး... ခင်ဗျား ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ဒေါ်ဦးသည် သင်္ကန်းစကို ကပျာကယာ မသက်ရီ၏ လက်တွင်းသို့ ထည့်၍ အပြင်ဘက်သို့ ထွက်ပြေး၏။ အပေါက်ဝရောက်မှ လှည့်ကာ မသက်ရီ အား မှာပြန်သည်။

“ဆရာမ တံခါးကို အထဲက ခလုတ်ချထားနော်”

ဒေါ်ဦး ပျောက်သွားသောအခါ မသက်ရီမှာ ဘန်ကောက် သင်္ကန်းစ ကိုင်ရင်း ငိုငံကျန်ရစ်သည်။

မသက်ရီသည် သက်ပြင်းချလိုက်၍ သင်္ကန်းစကို အံ့ဆွဲတွင်းသို့ ရိုသေစွာ ပြန်ချထားလိုက်သည်။ ထိုအချိန်တွင်ပင် မိမိထံ ရေးခဲ့သော ဦးမင်းခိုင်၏ စာမှ အပိုဒ် တစ်ပိုဒ်ကို သတိရမိ၏။

“ဦး ရင်ဆိုင်နေရတဲ့ ပြဿနာက ရုတ်တရက် ဖွင့်ပြောဖို့ ခက်တယ် တူမကြီး။ တူမကြီး အနေနဲ့တော့ ဦးကို ကူညီနိုင်လိမ့်မယ် ထင်ပါတယ်။ သီတင်းကျွတ် ကျောင်းပိတ်ရက်မှာ ဦးဆီကို လာလည် စေချင်တယ်၊ ဒီတော့မှပဲ အကြောင်းစုံ ဖွင့်ပြောပါရစေ”

ဦးမင်းခိုင် ရင်ဆိုင်နေရသော ပြဿနာနှင့် ကြောက်ရွံ့တတ်သော ဒေါ်ဦး သည် မည်သို့ ဆက်သွယ်နေသနည်း။

လုံလောက်သော အချက်အလက် မပြည့်စုံခင် စဉ်းစားခန်း မဝင်လိုသော မသက်ရီသည် အတွေးစကို ဖြတ်၍ အဝတ်အစား လဲသည်။

အိပ်ရာထက် ခေတ္တလှဲလျောင်း အနားယူနေစဉ် အပြင်ဘက်မှ တံခါး ခေါက်သံ ကြား၏

“ဝင်ခဲ့လေ”

တံခါးမှာ ပွင့်သွား၍ ငြိမ်းခင် ဝင်လာသည်။

ဖြူဖြူစင်စင် တောင့်တောင့်ဖြောင့်ဖြောင့်နှင့် ရဲဝံ့ဟန်ရှိသော ငြိမ်းခင်က ခုတင်ဘေး၌ လာရပ်၏။

“ဘာလဲကွဲ့ ငြိမ်းခင်”

“ဘတ္တလာက မေးခိုင်းလို့ပါ မမ၊ လန်ချ် (နေ့ခင်းစာ) စားဦးမလားတဲ့၊ စားချင်ရင် ဘာများ အထူးနှစ်သက်ပါသလဲတဲ့”

“ဪ... ဪ... ဒါထက် ညစာကို ဒီအိမ်မှာ ဘယ်အချိန် စားသလဲ မငြိမ်းခင်”

“သခင်ကြီးက ည ၇ နာရီတိတိမှာ စားပါတယ်”

“ဒီလိုဆိုရင် နောက်နေ့တွေမှာ မမ နေ့လယ်စာ ကောင်းကောင်း စားချင် တယ်၊ နွားနို့နဲ့ ကြက်ဥဟတ်ဘွိုင် ရနိုင်ရင် လိုချင်တယ်၊ ကျန်တာတော့ ကြိုက်တာ လုပ်ပေါ့ ဟုတ်လား၊ ဒီနေ့တော့ မမ ရထားပေါ်မှာ စားခဲ့တာမို့ မဆာလို့ မစား တော့ဘူး”

မသက်ရီက ပြုံး၍ စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။ ငြိမ်းခင်မှာ ကိစ္စ ပြီးပြတ်၍ ထွက်သွားရန်သာ ရှိသော်လည်း ထွက်မသွားသေးဘဲ ငြိမ်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးတွေမှာ လှုပ်နေ၍ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြောလိုဟန် တူသည်။ ဤသည် ကို မသက်ရီက ကောင်းစွာ ရိပ်မိသည်။

“ပြောလေ မငြိမ်းခင်၊ မမကို ဘာပြောစရာ ရှိသလဲ”

သို့သော် ငြိမ်းခင်၏ အမူအရာမှာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး မမ၊ ကျွန်မ အထူးပြောစရာ မရှိပါဘူး၊ မမ ဒီမှာ နေတုန်း အစစ ကျွန်မကို ခိုင်းနိုင်ပါတယ်၊ အဲဒါ ပြောမလို့ပါ”

ငြိမ်းခင်၏ ဖုံးဖိပုံမှာ မပီရီ။ သို့ရာတွင် မသက်ရီက ဤမျှနှင့်သာ ကျေနပ် လိုက်ရ၏။

“ကောင်းပါပြီ မငြိမ်းခင်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကဲ... သွားနိုင်ပါပြီကွယ်”

mysaotoe.com

ငြိမ်းခင်သည် ထွက်သွား၏။

မသက်ရီသည် ပထမဦးစွာ ဤအိမ်ကြီးအား သင်္ကာမကင်း ဖြစ်သွားသည်။ ဘာရယ်တော့ မသိ။

မည်သို့ရှိစေ ယခုအထိ တွေ့ခဲ့ရသော အိမ်သူအိမ်သားများ၏ အမူအရာ၊ အပြောအဆိုတို့မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ထူးဆန်းနေသည်။

မသက်ရီသည် အိပ်ရာထက် ဆက်လက် မလှဲတော့ဘဲ ပြတင်းဝဆီ ထွက်လာခဲ့၏။

အပြင်၌ မိုးမှုန်ဖွဲဖွဲလေးများသာ ကျနေသည်။ လေပြင်းမှာလည်း ငြိမ်သွား၍ မုတ်သုံသည် စပါးပင်များကို လှိုင်းထရုံ ညင်ညင်သာသာ တိုက်နေ၏။

ပြာမှိုင်းသော ရိုးမကြီးမှာ ထင်ရှားလှ၏။ ရိုးမထိပ်၌ ကျော်လွှားနေသော မိုးဖြူတိမ်စုတို့ကို မြင်ရ၏။

မသက်ရီက အေးချမ်း လတ်ဆတ်သော လေကို ရှူရင်း ခြံတွင်းသို့ အမှတ်မထင် ကြည့်မိ၏။

အိမ်ကြီးမှာ မြောက်ဘက်သို့ မျက်နှာမူထားသည်။

မိမိနေသော အခန်းမှာ တောင်ဘက် လယ်ကွင်းများဆီ ကောင်းကောင်း မြင်ရသည် ထောက်၍ အိမ်အနောက်ဘက် အတန်ကျမှန်း မသက်ရီ သိမိ၏။

အိမ်နောက်ပိုင်း တောင်ဘက်ခြံစပ်၌ အစေခံတို့အတွက် ဖြစ်ဟန်တူသော တစ်ထပ်တိုက် တန်းလျားကလေး နှစ်ခုနှင့် အဝီစိတွင်း၊ ရေတိုင်ကီ၊ ရေစုပ်စက်ခန်း အဆောက်အအုံတို့ကို မသက်ရီ မြင်ရ၏။

ပေါင်းတည်သားပီပီ နယ်ကို ချစ်သော ဦးမင်းခိုင်သည် အခြား အရာရှိကြီးများကဲ့သို့ မြေဈေးကြီးသော ရန်ကုန်၊ ပြင်ဦးလွင် စသည်တို့ကို မမင်ဘဲ ဇာတိရပ်ရွာ၌ အကျအန အခြေလာစိုက်ထားမှန်း သိသာသည်။

အနောက်နိုင်ငံ၏ တောတောင်ရေမြေတို့ကို ငြီးငွေ့၍ မြန်မာ့တောတောင် ရေမြေကို ပိုမို မြတ်နိုးခဲ့သော မသက်ရီအတွက် ချောင်းမြောင်း၊ လယ်ယာ၊ ရိုးမတောင်မင်းတို့နှင့် မြန်မာပီသလှသော ဤပေါင်းတည်နယ်၏ ရှုခင်းကို နှစ်သက်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။

မိုးဝယ် စိမ်းလန်းသာယာသော ရှုခင်းကို ငေးကြည့်နေသော မသက်ရီမှာ ခြေသံလိုလို အသံတစ်ခုကြောင့် နားစွင့်ထောင်မိသည်။

ခြေသံမှာ ဖော့နင်းလာသော အသံ ဖြစ်၏။ တစ်ချီတစ်ချီတွင် ရပ်သွား

m g o e . c o m

၏။ လျှို့ဝှက် ဖော့နင်းလာဟန် တူသော ခြေသံမှာ မိမိ၏ အခန်းရှေ့၌ ရပ်သွား မှန်း မသက်ရီ သတိပြုမိ၏။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် မသက်ရီ၏ အခန်းတံခါးကို တစ်စုံတစ်ယောက်က အပြင်မှ လက်ကိုင်လှည့်၍ အသာ တွန်းဖွင့်သည်။

“ဘယ်သူလဲ... မငြိမ်းခင်လား”

မသက်ရီ၏ မေးသံ ထွက်ပေါ်လာချိန်တွင် တံခါးသည် အလန်တကြား ပြန်ပိတ်သွား၍ ခပ်သွက်သွက် ထွက်ပြေးသွားသော ခြေသံသည် ပေါ်လာ၏။

မသက်ရီက တံခါးဆီ သွားကာ ဖွင့်လျက် အပြင်သို့ ကြည့်သည်။

အခန်းစင်္ကြံထောင့်ချိုး တစ်ခု၌ လူရိပ်သဏ္ဍာန်တစ်ခုသည် ဖျတ်ခနဲ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

မသက်ရီက ရှေ့ဆက်လိုက်မည် ပြုပြီးနောက် သတိရကာ အခန်းတွင်း သို့ ပြန်ဝင်လာခဲ့၏။

မသက်ရီသည် လက်ဆွဲအိတ်တွင်းမှ ဒန်ရောင် ခြောက်လုံးပြူးလေး ကို ထုတ်ယူမိသည်။ အမေရိကန်မှ ပြန်လာစဉ်က လှ၍ ဝယ်လာသော လက်နက် ကလေး ဖြစ်သည်။ ယခုမူ အားကိုးစရာ ဖြစ်နေပေပြီ။

မသက်ရီသည် ငါးမိနစ်ခန့် ငြိမ်စောင့်နေသည်။

ဘာသံမှ မကြားရသည့် အဆုံးတွင် ခြောက်လုံးပြူးလေးကို လက်ဆွဲ အိတ်တွင် ပြန်ထည့်ထားလိုက်၏။

ရေမိုးချိုး၊ အဝတ်လဲရန် ကိစ္စကလည်း ရှိသေးသည်။

ဤအကြိမ်တွင်မူ မသက်ရီသည် ဒေါ်ဦး၏ အမှာစကားကို အတိအကျ လိုက်နာ၏။

ရေချိုးရန် မပြင်ဆင်မီ မသက်ရီသည် အခန်းတံခါးကို အတွင်းမှ ခလုတ် ချပိတ်လိုက်သည်။

(၂)

ညနေ ၆ နာရီ ထိုးချိန်၌ မသက်ရီသည် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့၏။

ဦးမင်းခိုင် ပြန်မရောက်လာသေး။ မိုးမှာ ပြန်သည်းလာ၍ တိမ်မည်းတို့ ကြောင့်လည်း ညနေမှာ မှောင်နေ၏။

မသက်ရီ ဧည့်ခန်းသို့ ရောက်သည်အထိ မည်သူ့ကိုမှ မတွေ့ရ။ ပထမ သော် မသက်ရီသည် နောက်ဖေးမီးဖိုခန်းဆီ လိုက်သွားမည် ကြံသေး၏။ သို့ရာတွင် ဧည့်ခန်းနှင့် ကပ်လျက်ရှိသော အခြားအခန်းတစ်ခုက မသက်ရီ၏ အာရုံကို ဆွဲဆောင် လိုက်သည်။

ထိုအခန်းမှာ စာကြည့်ခန်းမှန်း သိသာသည်။ မသက်ရီ၏ အာရုံကို အထူး ဆွဲဆောင်သည်မှာ ထိုအခန်းတွင်းမှ စန္ဒရားတစ်လုံး ဖြစ်သည်။

မသက်ရီက စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်လာသည်။

သားမွေးကော်ဇော ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထား၍ အခန်းမှာ နွေးထွေးနေ၏။ အခန်းနံရံအလိုက် တည်ခင်းသော ကျွန်းသား မှန်ဗီရိုများမှာ ခါးလယ်ခန့်သာ မြင့်၍ ခေတ်မီ သပ်ရပ်လှပ၏။

ထိုင်ဆိုဖာ၊ မွေ့ရာဆိုဖာ အသီးသီးကို မတ်ရပ်မီးတိုင် ကိုယ်စီနှင့် စနစ် တကျ နေရာချထား၏။ အခန်းပတ်ပတ်လည် မှန်တံခါးတပ် ပြတင်းပေါက်ကြီး များမှာ ဆယ်ပေခန့် မြင့်၍ အလင်းရောင်ကို လိုသမျှ ထိန်းသိမ်းရန် တပ်ထားသည့် ခန်းဆီးရှည်ကြီးမှာ အဖိုးတန် ပိတ်သားများချည်း ဖြစ်သည်။ တပ်ဆင်ထားသည့်

အပူ၊ အအေး ထိန်းစက်ကိုပါ ထည့်သွင်းချင့်တွက်လျှင် ဦးမင်းခိုင်သည် စာကြည့်ခန်းကို အထူးအသားပေး မွမ်းမံထားကြောင်း သိသာသည်။

ဤသည်မှာ မသက်ရီအတွက် မဆန်း။ အငြိမ်းစား ယူပြီးသော ဦးမင်းခိုင်သည် ဥပဒေရေးရာများ၊ အရှေ့တောင်ပိုင်းဆိုင်ရာ နိုင်ငံရေးရာသမိုင်း စသည်တို့ကို အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် အောင်အောင်မြင်မြင် ရေးသား ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေနေသော ကျမ်းပြုဆရာကြီး ဖြစ်သည်။ ဤစာကြည့်ခန်းမှာ ဘဝနောက်ပိုင်းဝယ် ဦးမင်းခိုင် ကျင်လည်သော လောက ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

လင်းအတ်အမျိုးအစား စန္ဒရားကြီးရှေ့တွင် ရပ်လိုက်သော မသက်ရီ၏ မျက်လုံးများသည် စန္ဒရားအထက် နံရံပေါ်ရှိ ဓာတ်ပုံတစ်ခုဆီ ရောက်သွား၏။ ထိုခဏတွင်ပင် မသက်ရီမှာ အသက်ရှူရပ်သွားလှ ဖြစ်သွားမိ၏။

ဓာတ်ပုံမှာ အိုမင်းဟန် ပြသည်။ သို့သော် ဓာတ်ပုံတွင်းမှ ခေတ်ဟောင်း အဝတ်အစားနှင့် မိန်းမပျိုမှာ မိမိနှင့် ရွယ်တူမျှ ဖြစ်နေရုံမက မိမိနှင့် ခွဲမရအောင် တူလွန်းလေသည်တကား။

မသက်ရီ မှင်တက်မိ၊ ငြိမ်ရပ်နေမိခိုက် အခန်းဝမှ ခြေသံတစ်ခု ပေါ်လာသည်။ သွက်လက်စွာ လှည့်လိုက်သူ မသက်ရီမှာ ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွား၏။

အပြင်ဘက်၌ မိုးမှောင်နေ၍ စာကြည့်ခန်းအတွင်း၌ အလင်းရောင်အားနည်းနေသောကြောင့် အခန်းဝကို ကျောပေးရပ်နေသူအား သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။ အရပ် ရှည်ရှည်သွယ်သွယ်နှင့် ယောက်ျားတစ်ဦးမှန်းမူ သိသာသည်။

“ရှင်.. ရှင်... ဘယ်သူလဲ”

မသက်ရီ၏ အသံမှာ အနည်းငယ် တုန်ယင်နေ၏။

ထိုသူထံမှ မည်သည့်အဖြေမျှ မပေါ်လာ။ လူမှာလည်း မလှုပ်ရှား။

မသက်ရီက သတိရကာ အနီး၌ အဆင်သင့် တွေ့ရသော မီးခလုတ်တစ်ခုကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကံအားလျော်စွာ မျက်နှာကြက် မီးခလုတ်ဖြစ်နေ၍ တစ်ခန်းလုံးမှာ ထိန်သွားသည်။

မီးရောင်ကြောင့် အခန်းဝမှ လူ၏ သဏ္ဍာန်မှာ သဲကွဲလာ၏။

သူက အင်္ကျီလက်တို၊ ဘောင်းဘီရှည်နှင့် ဖြစ်၏။

နှုတ်ခမ်းမွေး၊ ပါးမြိုင်းမွေးများကြောင့် ရင့်ရော်ဟန် ပေါက်သော မျက်နှာ၌ ကျွဲကော်ကိုင်းမျက်မှန် တပ်ထား၏။

“ရှင် ဘယ်သူလဲ ဟင်”

မသက်ရီက ဤအကြိမ်တွင်မူ တည်ငြိမ်သော အသံနှင့် မေးသည်။

သူက လှုပ်ရှားလာသည်။ မျက်နှာ၌ အိုမင်းဆွေးမြည့်သော အပြုံးတစ်ရပ် လည်း ပေါ်လာ၏။ ထွက်ပေါ်လာသော အသံမှာ အေးချမ်း ပျော့ပျောင်း၏။

“မောင်ညိုမှိုင်းပါ မမရီ သူ့ကို မမရီ မသိပေမဲ့ မမရီကို သိနေရတဲ့ မောင်ညိုမှိုင်းရယ်ပါ”

ပထမသော် မသက်ရီမှာ ဘာပြန်ဖြေရမှန်း မသိ။ ထို့အပြင် ဤလူထူး လူဆန်းကြောင့် ဒေါ်ဦးကို ဖြစ်စေ၊ ငြိမ်းခင်ကို ဖြစ်စေ လှမ်းအော်ခေါ်ရ ကောင်း မလား စဉ်းစားမိသေး၏။ သို့ရာတွင် တည်ငြိမ်သော သူ့အမူအရာ၌ ဘေးအန္တရာယ် အရိပ်အယောင်ကို လုံးဝ တွေ့ရသည် မဟုတ်။

“ရှင့်နာမည် ကိုညိုမှိုင်း ဟုတ်လား၊ ပြီးတော့ ကျွန်မကို သိတယ်”

သူက ဆွေးမြည့်သော အပြုံးကို ပြုံးပြန်သည်။ မသက်ရီက သတိနှင့် ရပ်နေခိုက် သူက ဖြည်းညင်းစွာ ရှေ့တိုးလာသည်။

အပြင်ဘက်၌ ညည်းညူသော မိုးညလေသည် တိုက်ခတ်နေ၏။ မြေသို့ ကျသော မိုးပေါက်သံများလည်း ပေါ်ထွက်နေ၏။

သူက မသက်ရီကို မကြည့်။ မျက်လုံးများက ဓာတ်ပုံဆီ စူးစိုက်ရင်း တစ်ဦးတည်း ညည်းသကဲ့သို့ ဆိုသည်။

“ဒီဓာတ်ပုံအကြောင်း သူတို့က အမျိုးမျိုး ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဒီ ဓာတ်ပုံထဲက မမရီဟာ တစ်နေ့ ပေါ်လာလိမ့်မယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် သိတယ်။ မိုးသည်းသည်းမှာ မမရီ ရောက်လာရမယ်၊ အခု ပြောနေတာ မှန်နေပြီ”

မသက်ရီ၌ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့မှုတို့ မရှိတော့။ သူ ပြောဟန် ဆိုဟန် ကြောင့် သူ့အပေါ် စိတ်ဝင်စားလာသည်။

မသက်ရီသည် ပင်ကို ချိုပြုံးသော မျက်နှာနှင့် စကားဆို၏။

“ကျွန်မကို ရှင်က သိနေတယ် ဆိုတော့ ဒီအိမ်သားပဲနဲ့ တူတယ်၊ တွေ့ရ တာ ဝမ်းသာပါတယ်၊ ထိုင်ပါဦးရှင်”

ဤသို့ဆိုပြန်သော် သူသည် အေးချမ်း သိမ်မွေ့စွာပင် စကားကို လိုက်နာ ၍ ဆိုဖာတစ်ခုပေါ်၌ ထိုင်သည်။ မသက်ရီကပါ မလှမ်းမကမ်းရှိ အခြား ဆိုဖာတစ်ခု ထက် ထိုင်လိုက်၏။

မသက်ရိုက သူ့မျက်နှာအား စိုက်ကြည့် အကဲခတ်မိသည်။ အတန်ရှည်သော မုတ်ဆိတ် ပါးမြိုင်းမွေးတို့ကြောင့် ရင့်ရော်ဟန် ပေါက်နေသော်လည်း အနီးကပ် သေသေချာချာ မြင်ရပြန်တော့ မျက်နှာ၌ နုပျိုခြင်းကို တွေ့ရသည်။

မိမိထက် အသက် အတန်ငယ်ပုံ ရသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း သူက မိမိအား မမရီဟု အရိုအသေပေး ခေါ်နေဟန် တူသည်။

သူ့အကြိုက် လိုက်လျောညီစေရန် မသက်ရိုကလည်း အခေါ်အဝေါ် အသုံးအနှုန်း ပြောင်း၍ မေးသည်။

“မမရီကို ဒီကမောင်က သိနေတယ် ဆိုတော့ ဘယ်လို သိနေသလဲ၊ ဦးလေး ဦးမင်းခိုင် ပြောပြထားသလား”

သူက ခေါင်းခါသည်။

“ဘယ်သူမှ မပြောပါဘူးလေ၊ ဒါပေမဲ့ သိတာကတော့ သိနေတာပဲ၊ သိခြင်းတွေကို ဘာကြောင့် ဘယ်လို သိတယ် ဆိုတာ ရှင်းပြနေရရင် ကျမ်းတစ်စောင် ဖွဲ့နေရဦးမယ်”

မသက်ရိုက သူ့အား ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်မိသည်။ လူက နောက်နေသည် မဟုတ်။ သူ ပြောဟန်မှာ တည်ကြည် ခုံညားနေ၏။

မသက်ရိုက ပြုံးမိ၏။

“ဒါပေမဲ့ မောင်ညိုမှိုင်း သိတာ တစ်ခုကတော့ လွဲနေတယ်၊ ဒီဓာတ်ပုံ ဟာ မမရီရဲ့ ဓာတ်ပုံ မဟုတ်ဘူး”

ဤငြင်းပယ်ချက်ကို ကြိုတင် ရိပ်မိထားသကဲ့သို့ မထူးဆန်းဟန် သူက အဓိပ္ပာယ်ပါပါနှင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်သည်။

“မမရီ မမှတ်မိဘူးဆိုရင် ကျွန်တော် အပြစ်မတင်ပါဘူး။ သံသရာ ဆိုတာ ကလဲ မေ့လျော့ခြင်း ဆိုတဲ့ ဘဝမြူ လွှမ်းမြဲဓမ္မတာ မဟုတ်လား”

သူ၏ ခုံညားသော စကားရပ်ကြောင့် မသက်ရိုက သူ့အား မော့ကြည့် မိသော်လည်း သူကမူ ဆက်လက်၍ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောနေ၏။

“မေ့လျော့ခြင်း ဆိုတာဟာလဲလေ တစ်ခါတလေတော့ ကောင်းလိမ့်မယ် ထင်ပါရဲ့၊ ဥပါဒါန ပစ္စယာဘဝေါလို ဆိုတယ် မဟုတ်လား၊ မစွဲလမ်းအပ်တဲ့ ဥပါဒါနတွေကို စွဲနေမယ့်အစား မေ့ပစ်ခြင်းဟာ ကောင်းပါတယ်လေ... ကောင်းပါတယ်”

ဤအကြိမ်တွင်မူ မသက်ရီသည် ကရုဏာရောသော အံ့ဩမှုဖြင့် သူ့အား စိုက်ကြည့်မိ၏။ စိတ်ပညာရှင်၏ ထိုးထွင်းသိမြင်မှု သဘောက မသက်ရီ၌ ဝင်လာသည်။

“ဒါထက် မောင်ညိုမှိုင်းဟာ ဘယ်သူလဲ”

မသက်ရီက သူ့မျက်လုံးများကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးသည်။

သူက ခေတ္တငိုင်းသွားသည်။ ထို့နောက် နေရာမှ ထ၏။

“မောင်ညိုမှိုင်းဟာ မောင်ညိုမှိုင်းပါ။ သူတို့ ခေါ်နေသလို မြင့်ဝေတော့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ မြင့်ဝေဟာ စောစောက မမရီ အခန်းတံခါးကို လာဖွင့်တာ တောင် ကျွန်တော် တွေ့လိုက်သေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမရီ၊ မြင့်ဝေ ဟာ သနားစရာကောင်းတဲ့ လူငယ်လေး တစ်ဦးပါ”

သူက နေရာမှ ခွာရန် ပြင်သည်။ မသက်ရီက လျင်မြန်စွာ နေရာမှ ထ၍ မေးသည်။

“အဲဒီ မောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာကကော ဘယ်သူလဲဟင် မောင်ညိုမှိုင်း”

သူ့ဆီမှ အဖြေမရမီ အခန်းဝ၌ ငြိမ်းခင် ပေါ်လာသည်။

“ကိုကိုလေး... ထမင်းစားချိန် လွန်နေပြီ”

ငြိမ်းခင်၏ အမူအရာမှာ ခါတိုင်းလိုပင် ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရှိ၍ မောင်ညိုမှိုင်းအား ခေါ်ဟန်မှာ ပြတ်ပြတ်သားသား ရှိသည်။ သူသည် ငြိမ်းခင်အား တစ်ချက် လှည့်ကြည့်၍ ခေါင်းညိတ်ပြသည်။ ထို့နောက် မသက်ရီဘက်သို့ လှည့်၍ ဆို၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မမရီ ရောက်လာတာကို ကျွန်တော် ကြိုဆိုပါတယ်။ ဦးဪဘာသ ရေးသလိုပဲ၊ မမရီရဲ့ လာခြင်းဟာ ကောင်းသော လာခြင်း ဖြစ်စေ သတည်း၊ အပြစ်ကင်းသော လာခြင်း ဖြစ်ပါစေသတည်း”

သူက ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရုတ်တရက် ကြောင်နေမိပြီးမှ မသက်ရီသည် ငြိမ်းခင်ကို ခေါ်၏။

“မငြိမ်းခင်”

သို့သော် ငြိမ်းခင်သည် တမင် မကြားကျွန်ပြုကာ မောင်ညိုမှိုင်း၏ ရှေ့သို့ ပင် ကျော်တက်၍ သွက်လက်စွာ ထွက်ခွာသွားလေသည်တကား။

ထိုည ၇ နာရီ ညစာ စားချိန်အထိ ဦးမင်းခိုင်မှာ ပြန်မရောက်သေးချေ။
ထမင်းစား စားပွဲကြီးတွင် မသက်ရီ ဒေါ်ဦးနှင့် ဦးအုံးလှိုင် သုံးဦးသာ
ရှိသည်။

ဘတ္တလာမှာ အသက်နှစ်ဆယ်ခန့်သာ ရှိသေးသည့် အင်္ဂလိပ်၊ အိန္ဒိယ၊
မြန်မာ သွေးသုံးလီ ရောထားသော လူရွယ်တစ်ဦးမျှသာ ဖြစ်သည်။ ထမင်းပွဲ မစမီ
ဦးအုံးလှိုင်က မိတ်ဖွဲ့ပေးသဖြင့် ဘတ္တလာ၏ နာမည်ကို မသက်ရီ သိခဲ့ရ၏။ နိုဝယ်လ်
ဟူသတည်း။

လူအကဲကို ခတ်တတ်သော မသက်ရီသည် မြင်ရုံနှင့် နိုဝယ်လ်မှာ
သစ္စာရှိ ရိုးဖြောင့်သူ လူရွယ်တစ်ဦးဟု သိနားလည်လိုက်၏။

နိုဝယ်လ်သည် ငြိမ်းခင်၏ အကူအညီနှင့် စားပွဲထိုးလည်း လုပ်သည်။
စားပွဲထိုး လုပ်ကြရသည် ဆိုသော်လည်း မြန်မာဟင်းလျာတို့သာ များသဖြင့် ပင်ပန်း
လှသည်တော့ မဟုတ်။

ထမင်းစားပွဲ၌ မသက်ရီမှာ ဦးအုံးလှိုင်အား မေးချင်သည်များ ရှိနေ
သည်။ သို့ရာတွင် အနီး၌ ငြိမ်းခင်နှင့် နိုဝယ်လ်တို့ ရှိနေသည် တစ်ကြောင်း၊
ယဉ်ကျေးသော ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ထမင်းစားစဉ် စိတ်ညစ်ဖွယ် မဆိုထားနှင့်၊
စိတ်ရှုပ်ဖွယ် ပြဿနာတို့ကိုပင် ဆွေးနွေးရိုးထုံးစံ မရှိသည်က တစ်ကြောင်း ဤ
အကြောင်းများကြောင့် တတ်နိုင်သမျှ မျက်နှာရွှင်ရွှင် ထား၍ အရေးမကြီးသော
စကားတို့ကို ပြောရင်း ထမင်းစားသည်။

“ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်လဲ ဒီညတော့ ပြန်မရောက်ဘူး ထင်တယ်”

ဤမေးခွန်းကိုမူ မသက်ရီသည် မေးမိ၏။

“ရောက်ပါလိမ့်မယ် ဆရာမ၊ ညနေက ကျွန်တော် ပြည်ကို တယ်လီဖုန်း
ဆက်ကြည့်တော့ သခင်ကြီးဟာ ပေါင်းတည်ကို ပြန်လာနေပြီလို့ သိရပါတယ်”

“ပေါင်းတည်နဲ့ ပြည်ဟာ ဘယ်နှမိုင်လောက် ဝေးပါသလဲရှင်”

“မိုင်ခြောက်ဆယ် လောက်ပါပဲ ဆရာမ”

“ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ဟာ ပြည်က ဘယ်အချိန် ထွက်တယ် ဆိုတာ သိရပါ
သလား ဦး”

ဦးအုံးလှိုင်မှာ သိသိသာသာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။ သူ့စိတ်တွင်း၌လည်း
မသက်ရီ၏ တွေးခေါ် ဆင်ခြင်ဉာဏ်ကို အထင်ကြီးသွားသည်။ ထို့ကြောင့်လည်း
မိန်းမသားတန်မဲ့ ပါရဂူဘွဲ့ကို ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်ရပေမည်။

“အဲဒါတော့ အဲ.. ဦး... ဦး.. ဦး သတိလစ်ပြီး မမေးမိဘူး ဆရာမ”
ဦးအုံးလှိုင်၏ အမူအရာမှာ ပျက်သကဲ့သို့ စကားများကလည်း မပြေပြစ်
မညီညွတ်။

မသက်ရီမှာ ရင်တွင်း၌ ကျိတ်ပြုံးမိသည်။ ယောက်ျားနှင့် မိန်းမ ဖြစ်လင့်
ကစားစိတ်ဓာတ်အင်အားနှင့်ပညာအဆင့်ကွာလျှင်သာသူက နိုင်မြဲစတမ်းတည်း။

“ဆရာမနဲ့ သခင်ကြီးက တော်တော် ခင်မင်တယ် တူတယ်နော် ဆရာမ”
ငြိမ်နေရာမှ ဒေါ်ဦးက စပ်စပ်စုစု ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ခင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ စတင် သိကျွမ်းကြရတာကလဲ တစ်ရေတစ်မြေ
အမေရီကန်ပြည်မှာ မဟုတ်လား”

ဒေါ်ဦးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ အတန်ကြာ စဉ်းစားသည်။

“ဪ.. ဪ.. ဟုတ်ပြီ၊ အမေဒစ်ကန်ပြည်၊ ဘာတဲ့... ဟို... ကုလား...
ကုလား”

ဒေါ်ဦးက ထစ်နေသဖြင့် ဦးအုံးလှိုင်က ဝင်ထောက်၏။

“လုပ်ပြီ... ဒီအမယ်ကြီးက၊ ဘယ်ကုလား... ကုလားရမလဲ၊ ကုလသမဂ္ဂ”

“သိနိုင်ပေါင်တော်၊ နာမည်ဆန်းတွေ၊ အဲ.. အဲ.. ဒီ ဘာသမဂ္ဂ၊ အဲဒီကို
သခင်ကြီး သွားတုန်းက ထင်တယ်၊ ဟုတ်လား ဆရာမ”

မသက်ရီသည် သောက်ဆဲ ဟင်းချိုကို မသီးရန် မနည်းထိန်းလိုက်ရ၏။

“မှန်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ကုလသမဂ္ဂ ခေါ်ပါတယ်။ မြန်မာလို ရှင်းရှင်း
ခေါ်ရင် ကမ္ဘာသူ ကမ္ဘာသားအားလုံး ဝိုင်းဝန်း ဖွဲ့စည်းထားတဲ့ ကမ္ဘာ့အသင်းအပင်း
အဖွဲ့အစည်းကြီးပါ။ လူသတ္တဝါတွေအားလုံး ကောင်းကျိုးကို ဆောင်ရွက်နေတဲ့
အဖွဲ့ကြီးပေါ့။ အဲဒီအဖွဲ့ကြီးကို ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ဟာ မြန်မာကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့
ခေါင်းဆောင်ကြီးအဖြစ် တက်ရောက်လာတုန်းက စသိခဲ့ကြပါတယ်”

“အဲ... အဲဒါကြီး ရှိတာနဲ့ မြန်မာပြည်နဲ့ ဘယ်လောက် ဝေးသလဲ”

“အတိအကျတော့ ကျွန်မ မမှတ်မိဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ မိုင်ပေါင်း သောင်းချီ
ဝေးပါတယ်”

“အဲဒီကို ဆရာမ ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

“စာသွားသင်တယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“တူမကြီး... အဲ... ဆရာမ တစ်ယောက်တည်း”

“ဘာဆိုလိုတာလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ဟိုဒင်းလေ... မိဘမောင်ဖား တစ်ယောက်မှ မပါဘူးလား”

မသက်ရိုက နှစ်ခြိုက်စွာ ရယ်မောမိသည်။

“ဒေါ်ဒေါ်တို့ခေတ်နဲ့ ကျွန်မတို့ခေတ်ဟာ ကွာခြားခဲ့ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ဒီနေ့ မိုင်ပေါင်း သောင်းချီ ကွာဝေးတဲ့ ရေခြား မြေခြားတွေမှာ မြန်မာအမျိုးသမီး တွေဟာ စွန့်စားပြီး ပညာသင်ယူနေကြပါတယ်”

“တူမကြီး အဲ... ဆရာမ”

“ကျွန်မကို တူမကြီးပဲ ခေါ်စေချင်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်”

“အဲ.... တူမကြီးတို့ မကြောက်ကြဘူးလား၊ အင်းလေ... တူမကြီး မကြောက်တတ်မှန်းတော့ နေ့ခင်းကတည်းက သိသားပဲ”

ဒေါ်ဒေါ်သည် မိမိစကား မှားသွားမှန်း သိ၏။ စကားကို ရုတ်ခြည်း ရပ်ပစ် လိုက်သော်လည်း ဦးအုံးလှိုင်က အကျကောက် မေးသည်။

“ဆရာမက နေ့ခင်းက ဘာကို မကြောက်တာလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဒေါ်၌ ရုတ်တရက် ဖြေစရာ မရှိ။ မသက်ရိုက အလိုက်သိစွာ ဝင်ထောက် လိုက်၏။

“ဪ... ကျွန်မက မိုးကြိုးပစ်တာကို မကြောက်တာ ဒေါ်ဒေါ်က သိပ် အံ့ဩနေတယ် ဦး၊ ဒါထက် စကားဆက်ရဦးမယ်”

ဒေါ်ဒေါ်သည် စိတ်သက်သာသွားဟန် ပင့်သက်ကို ချ၏။ ဦးအုံးလှိုင်ကမူ မကျေနပ်ဟန် ခေါင်းကို မသိမသာ စိုက်ကြည့်သည်။

“နိုင်ငံခြားမှာက ရှိသမျှ မြန်မာတွေဟာ အချင်းချင်း အထူး ခင်မင်တတ် ပါတယ်၊ ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ဟာ တိုင်ပြည်တာဝန်အရသာ လာရပေမဲ့ လူကြီး ဆိုတော့ အထူးဂရုစိုက်ပေးဖို့ လိုတယ် မဟုတ်လား။ ကျွန်မက သံအမတ်ကြီး ဦးလေးသန့်က တစ်ဆင့် ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့တာမို့ တတ်နိုင်သမျှ ဖခင် လို ပြုစုခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ကလဲ သမီးရင်းလို ကြင်နာသမျှ ကူညီစောင့် ရှောက်ခြင်းလဲ ပြုခဲ့ပါတယ်”

“ဪ... ဟုတ်တယ်၊ သခင်ကြီးက ခဏခဏ ပြောပါတယ်၊ ဟိုမှာက ကိုယ့်ထမင်း ကိုယ် ချက်စားရတယ်တဲ့”

“မှန်ပါတယ် ဒေါ်ဒေါ်၊ ချက်မစားရင် သူတို့ အစာတွေပဲ စားရတယ်။”

သူတို့အစာက မြန်မာ့ပါးစပ်နဲ့ ဘယ်လိုမှ အရသာ မတွေ့ဘူး၊ ကြိတ်မှိတ် စားနိုင် တယ် ထား၊ ဈေးက သိပ်ကြီးတယ်။ ဒါကြောင့် အစားအသောက်မှ မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးကုန် အဝတ်လျှော်တာကအစ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် လုပ်ကြရတာပဲ၊ စကား စပ်မိလို့ ဝန်ကြီးတစ်ဦး ပြောတာ သတိရမိတယ်”

မသက်ရီသည် ထမင်းအနည်းငယ် ထပ်ထည့်ပြီးနောက် စကားဆက် လိုက်၏။

“ဟိုမှာက သူတစ်ပါးလက်နဲ့ လုပ်ပေးရတဲ့ အလုပ်မှန်သမျှ ငွေ သိပ်ပေးရ တယ်။ အစေခံတို့ ဒရိုင်ဘာတို့၊ ကလေးထိန်းတို့ ဆိုတာတွေကို သန်းချီ ချမ်းသာတဲ့ သူဌေးကြီးများသာ ထားနိုင်တယ်။ ဒီတော့ ဟိုရောက်လာရင် ဝန်ကြီးရော၊ စစ်ဗိုလ် ကြီးတွေရော၊ အရာရှိကြီးတွေပါ တတ်တတ် မတတ်တတ် ကိုယ့်ထမင်းလေး ကိုယ်တည်၊ ကိုယ့်အဝတ်ကလေး ကိုယ်လျှော် လုပ်ရတယ်၊ တစ်နေ့ ကျွန်မနဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦးဟာ နယူးယောက် ဟိုတယ်ကြီး တစ်ခုမှာ တည်းခိုနေတဲ့ မြန်မာ ဝန်ကြီး တစ်ဦးဆီ သွားလည်ကြတယ်၊ ဒါကို ဝန်ကြီးက နောက်တယ်၊ ‘အဲ... ငါ့တူမ တို့ပျင်းရင် ခဏ တီဗွီကြည့်နေကြဦး၊ ဦး လုပ်စရာလေး နည်းနည်း ကျန်သေးတယ်၊ ဪ... ဒါထက် တကယ်လို့များ တယ်လို့ဖုန်း လာရင် ပြောလိုက်ကြစမ်းပါ၊ ဝန်ကြီး မအားဘူးလို့ ဘာလုပ်နေလဲ မေးရင် ဝန်ကြီး ခြေအိတ်လျှော်နေတယ်လို့’ တဲ့။ ဝန်ကြီးက ကိုယ့်ခြေအိတ်တွေ ကိုယ် လျှော်နေရတာကိုး”

ဦးအုံးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ဦးက သဘောကျ ရယ်မောကြ၏။

ဤသို့ဖြင့် ထမင်းပိုင်းမှာ စိုစိုပြည်ပြည် ပြီးခဲ့သည်။

အချိန်ကို ဧည့်ခန်း၌ ထိုင်ရင်း ဆက်စားကြ၏။

ဤအခါကျမှ အေးအေးဆေးဆေးရှိပြီ ဖြစ်သဖြင့် မသက်ရီက မေးချင် သည်ကို မေးရ၏။

“ဦးလေး ဦးမင်းနိုင် ဒီည တကယ်ပဲ ပြန်ရောက်မယ် ထင်သလား ဦးအုံးလှိုင်”

ဦးအုံးလှိုင်သည် မျက်နှာပျက်သွား၍ လူမှာလည်း အနည်းငယ် အနေရ အထိုင်ရ ကျပ်သွားပုံ ပေါ်သည်။ သူသည် ဆရာမ၏ စူးစိုက်သော အကြည့်ကို တစ်ချက် ပြန်ကြည့်၍ လေးလေးဖြေသည်။

“အမှန်ပြောရရင်တော့ ရောက်မယ် မထင်ဘူး ဆရာမ၊ ဆရာမ မစိုးရိမ်

ရအောင်သာ ကျွန်တော် စောစောက ရောက်ပါလိမ့်မယ် ပြောခဲ့တာပါ။ တကယ်တော့ ရောက်မယ်ဆိုရင် ညနေ ငါးနာရီလောက်ကတည်းက ရောက်ထိုက်နေပြီ”

“လမ်းမှာများ တစ်ခုခု ဖြစ်နေလား ဦးအုံးလှိုင်”

“လမ်းမှာ အထွေအထူး ဘေးအန္တရာယ်တော့ မရှိပါဘူး၊ ကားကလဲ ဝီလီအမျိုးအစား အသစ်စက်စက်မို့ စက်မပျက်နိုင်ပါဘူး။ မိုးကြောင့် လမ်းပဲ ပျက်သလား၊ တံတားတစ်ခုခုပဲ ကျိုးသလား မဆိုနိုင်ဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စိတ်ပူစရာပဲ ဦးအုံးလှိုင်၊ တစ်ခုခု စီစဉ်သင့်တယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ စောစောက ကျွန်တော် အင်းမနဲ့ ရွှေတောင် ရဲဌာနတွေကို တယ်လီဖုန်းဆက် အကြောင်းကြားထားပါတယ်။ အထူးကိစ္စ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ရင် သူတို့ဆီက အမြန်ဆုံး သတင်းပို့ပေးပါလိမ့်မယ်”

မသက်ရီမှာ စိတ်တွင်းမှ အနည်းငယ် မသက်မသာတော့ ဖြစ်မိ၏။ ဒေါ်ဦးက ဆိတ်ငြိမ်စွာနှင့် သစ်သီးစုံ ယမကာကို ဖန်ကလပ်တွင်းမှ ဇွန်းနှင့် ခပ်စားနေ၏။

“ဒါထက် ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ဟာ ကျွန်မကို ဘာကိစ္စနဲ့ ဒီလိုဖိတ်ခေါ်တယ်ဆိုတာ ဦးအုံးလှိုင်တို့ သိပါသလား”

ဦးအုံးလှိုင်နှင့် ဒေါ်ဦးမှာ ရုတ်တရက် မဖြေ။ တစ်ဦးမျက်နှာကို တစ်ဦးကြည့်ကြသည်။ ခဏကြာမှ ဦးအုံးလှိုင်က မဖြေချင် ဖြေချင်ဟန်နှင့် ဆိုင်းတွဲတွဲဖြေသည်။

“သိသင့်သမျှတော့ သိတယ် ဆိုပါတော့ ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့....”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်သလဲ ဦးအုံးလှိုင်”

ဦးအုံးလှိုင်မှာ စကားဆက်ပြောရန် အထူး ခက်ခဲဟန် ရှိနေ၏။ ဤသည်အတွက်ပင် မသက်ရီမှာ ပို၍ စိတ်ဝင်စားလာသည်။ ဦးအုံးလှိုင်သည် သက်ပြင်းရှိက်၍ ရှင်းပြ၏။

“ဆရာမကို ကျွန်တော် သိပ်အားနာပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခက်တာက ဒီကိစ္စဟာ သခင်ကြီးရဲ့ အထူးကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စ ဖြစ်လေတော့ ကာယကံရှင် သခင်ကြီးထက် ဦးအောင် ကျွန်တော် ဘာမှ မပြောချင်ဘူး ဆရာမ၊ ပြောပိုင်ခွင့်ကိုလဲ သခင်ကြီးက မပေးခဲ့ဘူး”

မသက်ရီသည် ဦးအုံးလှိုင်၏ မျက်နှာမှ မျက်လုံးကို မခွာသေး။ ဤ

mgye.com

လူကြီးမှာ ရှေးခေတ်ဟောင်းမှ ရှားရှားပါးပါး ကြွင်းကျန်ရစ်သော နှုတ်လုံး တာဝန် သိ၊ သစ္စာရှိသော အမှုထမ်းဟောင်းဖြစ်မှန်း သိသာသည်။ ဗျူရိုကရေစီနှင့် ပဒေသရာဇ် အဆောင်အယောင်တို့ မိုးဦးမြစ်သောင်သို့ မျက်စိရှေ့တွင် တသဲသဲ ရွှေ့ပြောင်း ပျက်ယွင်းနေချိန်၌ပင် သခင်ကြီး ဟူသော နှုတ်ကျိုးနေသည့် အခေါ်အဝေါ်ကို မစွန့် နိုင်သေးဟန်တကား။ ဤခေါ်အဝေါ်ကို စွန့်ခိုင်းရန် ခဲယဉ်းမည်ကဲ့သို့ ပြောပိုင်ခွင့် မရှိဟု သူ စောင့်စည်းထားသော နှုတ်ကိုလည်း ဖွင့်ရမည် မဟုတ်။

သို့သော် စိတ်ပညာ ဆရာမအတွက် လိုချင်သည်ကို သိယူနိုင်ရန် နည်းလမ်း များက ရှိသေးသည်။

မသက်ရီသည် စားပြီးသွားသော သစ်သီးစုံခွက်ကို အသာချရင်း အမှတ် မထင်ဟန်နှင့် ဖျတ်ခနဲ မေးလိုက်သည်။

“ဪ... ဒါထက် မောင်ညိုမှိုင်းဟာ ဘယ်သူလဲ”

အဖြေ မပေါ်လာ။ သို့သော် ‘ချလွင်... ဂလွမ်’ ဟူသော လွတ်ကျသံက ပေါ်ထွက်လာ၏။ ဒေါ်ဦး၏ လက်တွင်းမှ ဇွန်းသည် အနီးရှိ ငွေလင်ပန်းပေါ် ကျ သောကြောင့် ဖြစ်၏။

ဦးအုံးလှိုင်က ဒေါ်ဦးအား မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ ဘာ ကြောင့်မသိ မိန်းမကြီးမှာ တုန်ယင်နေ၏။

ဦးအုံးလှိုင်သည် မသက်ရီဘက်သို့ ပြန်လှည့်ကြည့်၍ “မောင်ညိုမှိုင်းကို ဆရာမ ဘယ်လိုလုပ် သိသလဲ” ဟု ပြန်မေးသည်။

မသက်ရီက ပြုံးသည်။

“မောင်ညိုမှိုင်းနဲ့ ကျွန်မ ညနေက တွေ့ပြီးပြီလေ”

ဦးအုံးလှိုင်၏ သဏ္ဍာန်မှာ သိသိသာသာ လှုပ်ရှားသွား၍ ဒေါ်ဦး ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်ဟန်၌လည်း အပြစ်တင်ဟန် ပေါ်လွင်နေသည်။ ထိုနောက်မှ ဣန္ဒြေ ဆည်ကာ မသက်ရီ၏ မူလအမေးကို ဖြေသည်။

“မောင်ညိုမှိုင်းဟာ ဒီအိမ်သား တစ်ဦးပါ ဆရာမ”

“မောင်ညိုမှိုင်းဟာ ဒီအိမ်သားတစ်ဦး ဖြစ်မှန်းတော့ သူ ပြောပြလို့ သိပြီး ပါပြီလေ။ ကျွန်မ သိချင်တာက သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာပဲ ဦးအုံးလှိုင်”

ဦးအုံးလှိုင်မှာ ငိုငံကျသွားသည်။ သူ့သဏ္ဍာန်မှာ တတ်နိုင်လျှင် ဆရာမ ရှေ့မှ ထွက်ပြေးသွားလိုဟန် ပေါ်နေ၏။

“မောင်ညိုမှိုင်းဟာ ဘယ်သူဆိုတာ ပြောပြဖို့ ဦးအုံးလှိုင်မှာ အတော် ဝန်လေးနေပါသလား ဦးအုံးလှိုင်”

ဦးအုံးလှိုင်သည် သက်ပြင်းရှိုက်ကာ စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်ဟန်နှင့် မသက်ရီ ကို မော့ကြည့်၏။

“ဆရာမက တွေ့ပြီးနေတော့ ကျွန်တော် မပြောလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မောင်ညိုမှိုင်း ဟာ သခင်ကြီးရဲ့ တူပါ”

“ဪ... ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်ရဲ့ တူ၊ ဒါထက် အဲဒီ မောင်ညိုမှိုင်းဟာ ဘာ ဖြစ်နေသလဲ”

မသက်ရီသည် ဦးအုံးလှိုင်ကို မေးသော်လည်း မျက်လုံးများက ဒေါ်ဦးထံ ပို့ထားသည်။ အနေရကျပ်ဟန်နှင့် ဒေါ်ဦးသည် ကရားတွင်းမှ ကော်ဖီ ငှဲ့ယူနေသည်။ သတိထားသော မသက်ရီ၏ မျက်လုံးများက ဒေါ်ဦး၏ လက်များ တုန်နေသည်ကို မြင်ရသည်။

ဦးအုံးလှိုင်ထံမှ သက်ပြင်းချသံ ကြားရပြန်၏။

“ခက်တာပဲ ဆရာမ၊ အဲဒီ မောင်ညိုမှိုင်း ဘာဖြစ်နေတယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောနိုင်ဘူး၊ ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာက...”

ဦးအုံးလှိုင်မှာ စကားကို တိုးလိုးတန်းလန်း ရပ်ပစ်ပြန်သည်။

“ဆိုပါဦးလေ၊ ဦးအုံးလှိုင် ဘာကို ပြောနိုင်လဲ”

“ကျွန်တော် ပြောနိုင်တာက အဲ... သခင်ကြီးဟာ ဆရာမကို ဖိတ်ခေါ် တာမှာ မောင်ညိုမှိုင်း ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တယ် ထင်ပါတယ်”

မသက်ရီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ကောင်းပါပြီလေ၊ ဒီလောက်ဆို ကျွန်မ သဘောပေါက်ပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ခု ထပ်မေးရဦးမယ်”

“မေးပါ ဆရာမ”

မသက်ရီက ဒေါ်ဦးအား မသိမသာ စွဲကြည့်ရင်း မေးလိုက်၏။

“မောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာကကော ဘယ်သူလဲ”

ဤအကြိမ်တွင်မူ ဒေါ်ဦးထံမှ အလန့်တကြား အော်သံ ပေါ်လာသည်။ မသက်ရီပင် ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားကာ ဒေါ်ဦးအား ကြည့်မိသည်။ ဒေါ်ဦးမှာ ကော်ဖီ ပူပူကို မမှုတ်ဘဲ သတိလစ် သောက်မိသွားရာမှ လန့်အော်ဟစ်ဟန် တူသည်။ ဖိတ်စဉ်သော ကော်ဖီများမှာ အင်္ကျီရင်ဘတ်၌ ရွှဲစိုနေ၏။

“ဒီမိန်းမကြီး ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ ကဲ... ခင်ဗျား သွားတော့၊ ခင်ဗျား ရှိရင် စကားကို ကောင်းကောင်း ပြောရတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးအုံးလှိုင်က ဒေါသနှင့် ဟောက်သဖြင့် ဒေါ်ဦးသည် ယောင်ချာချာနှင့် နေရာမှ ထပြီးနောက် ဆရာမအား လှည့်ကြည့်သည်။

“သွားလေ... ခင်ဗျား အိပ်ချေတော့၊ ဆရာမအတွက် ငြိမ်းခင်ကို စောင့်နေလို့ ကြားလား”

ဒေါ်ဦးသည် ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ဘဲ အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခွာသွားသည်။

မသက်ရိကလည်း နေရာမှ ထသည်။ သူ့အနေနှင့် ဤလျှို့ဝှက်ချင်လွန်းသော အဘိုးကြီးအား စိတ်မရှည်တော့။

“အဲဒါတွေ အားလုံးဟာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ဟင် ဦးအုံးလှိုင်”

ခါးထောက်ရင်း မေးသော သက်ရှိမှာ အလိမ်ပေါ်သော တပည့်တစ်ယောက်အား စစ်ဆေးသည့် ဆရာမ၏ ဟန် ပေါ်နေ၏။

ဦးအုံးလှိုင်မှာ ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် မသက်ရိအား တွေ့ကြည့်နေမိပြီးမှ ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်သည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ် ဆရာမ၊ ခဏ ထိုင်ပါဦး”

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်မ မတ်တတ်ပဲ နားထောင်ပျံ့မယ်၊ ဦးအုံးလှိုင်က ပြောစရာ ရှိတာ ပြောပါ”

ဦးအုံးလှိုင်သည် စိတ်ပျက်ဟန် ခေါင်းခါသည်။

“မတတ်နိုင်ဘူး ဆရာမ၊ ပြောရတော့မှာပဲ၊ ကဲ... ဆရာမ ဘာသိချင်လဲ”

“နံပါတ်တစ် အနေနဲ့ ကျွန်မကို အရေးတကြီး ဖိတ်ထားတဲ့ ဦးမင်းခိုင်ဟာ ကျွန်မ လာမယ့် ရက်ကို အတိအကျ သိလျက်နဲ့ ဘာကြောင့် ပြည်ကို သွားနေရသလဲ”

“အဲဒါကိုတော့ ရှင်းပြနိုင်ပါတယ် ဆရာမ၊ သခင်ကြီးဟာ သစ်လုပ်ငန်းလဲ လုပ်တယ် ဆိုတာ ဆရာမ သိပါသလား”

“ကျွန်မကို ပြောပြဖူးပါတယ်”

“အမှန်က သခင်ကြီး အနေနဲ့ ဒီအလုပ်ကို လုပ်ချင်လှတယ်ရယ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက်က လုပ်ငန်းမို့ ထိန်းသိမ်းနေတာပါ”

“တခြား ညီအစ်ကို မောင်နှမတွေ မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး ဆရာမ၊ အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုး ဆိုလို့ မောင်ညိုမိုင်းပဲ ရှိပါတယ်”

“ဪ... ဪ... ဆက်ပါဦး”

“ခက်တာက အခု သစ်လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့ လူတွေဟာ သူပုန်နယ်တွေထဲ သွားရတယ်၊ သူတို့ တောင်းတဲ့ အခွန်နဲ့ ဆက်ကြေးကိုလဲ ပေးရတယ်။ ပေးရတာက တောထဲမှာ တစ်ဝက်၊ မြို့ပေါ်က သူတို့နဲ့ ဆက်ထားတဲ့ နိုင်ငံရေး အဖွဲ့အစည်းတွေကို တစ်ဝက်၊ ဆရာမ နားလည်လား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ နားလည်ပါတယ်”

“သခင်ကြီးက ပင်စင် မယူခင်က ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဝင်မလုပ်တော့ ဒါတွေကို အသေးစိတ် မသိဘူး၊ အခု သိတော့ ဥပဒေကို ထိန်းသိမ်း ကြီးကြပ်ခဲ့ရသူ တစ်ဦးအနေနဲ့မို့ ဒါတွေကို မူအားဖြင့်ကို လက်မခံဘူး။ ဒါကြောင့် တောတက်ရတဲ့ သခင်ကြီးရဲ့ လူတွေကို သူပုန်က ရန်ရှာတယ်။ အခု သခင်ကြီးရဲ့ ကိုယ်စားလှယ် တစ်ယောက်ကို သူပုန်က ပေါက်ခေါင်းဘက်မှာ ပြန်ပေးဆွဲထားတယ်လေ။ ဒီကိစ္စ ကို အရေးတကြီး စီစဉ်ပေးစရာ ရှိတာမို့ ဆရာမ လာမယ်မှန်း သိလျက်နဲ့ ပြည်ကို အဲ... ပြည် ဟိုဘက် ဆယ့်နှစ်မိုင် ရှိတဲ့ ပေါင်းတလည်က မန်နေဂျာဆီ သွားတာပါ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် အမှန်ကတော့ ဒီည ပြန်ရောက်ဖို့ပဲ”

မသက်ရိုက စဉ်းစားသည်။ ဦးအုံးလှိုင် ပြောသည်မှာ ယုတ္တိရှိသည် အောက်မေ့၏။

“အဲဒါတော့ ထားပါတော့လေ၊ မောင်ညိုမိုင်း ကိစ္စကကော”

“မောင်ညိုမိုင်းဟာ သခင်ကြီးရဲ့ တူအရင်း ဆိုတာ ကျွန်တော် ပြောပြီး ပါရောလား ဆရာမ၊ ဒီထက်တော့ ကျွန်တော် ပိုမပြောပါရစေနဲ့။ ဒါပေမဲ့ မောင်ညိုမိုင်း အတွက်လဲ ဆရာမ ဘာမှ စိတ်စနောင့်စနင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ သူဟာ အန္တရာယ်ကင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ဦးပါ”

မသက်ရိုက ခေတ္တ ငိုငံသွားသည်။ ဤစကားကိုမူ မယုံရဲ၊ ရှိစေတော့။

“ဒါဖြင့် မောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာကကော”

ဦးအုံးလှိုင်သည် မျက်နှာရှုံ့မဲ့၍ ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ခါသည်။

“ဘယ့်နှယ်... ဒီမောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာကို ဆရာမက မေးရပြန်တာလဲ”

အဘိုးကြီးမှာ အတော် ဦးနှောက်ခြောက်ဟန် တူသည်။

“မောင်မြင့်ဝေ ဒီမှာ ရှိသလား”

အဘိုးကြီးက ခေါင်းသာ ခါသည်။

“ဒီမှာ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဘုရားကို တိုင်တည်ပြီး ပြောပါတယ်၊ မောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာ ဒီအိမ်မှာ မရှိပါဘူး၊ ဒီကမ္ဘာမှာလဲ မရှိပါဘူး၊ အဲဒါကို ယုံပါ”

ဤအကြိမ် ဦးနှောက်ခြောက်ရသူမှာ မသက်ရီ ဖြစ်သည်။

“မောင်မြင့်ဝေ ဒီအိမ်မှာ တကယ် မရှိဘူးလား”

“မရှိပါဘူး ဆရာမ၊ ရှိတယ်လို့ ဆရာမကို ဘယ်သူ ပြောလဲ”

“မောင်ညိုမှိုင်း ပြောသွားတာပဲ”

“မောင်ညိုမှိုင်း ပြောချင်တာ ပြောပါစေ ဆရာမ၊ ဒါပေမဲ့ သူ ပြောတာတွေ ကို သခင်ကြီးနဲ့ မတွေ့မီမှာ ဘာကိုမှ အမှတ်မထားပါနဲ့”

ဦးအုံးလှိုင်ကလည်း နေရာမှ ထသည်။

“နောက်ဆုံးအဖြစ်နဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခု ပြောပါရစေ၊ ဆရာမကို ကျေလည် အောင် ကျွန်တော် မရှင်းနိုင်တာ ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီအိမ်ကြီးမှာ စိတ်ချလက်ချသာ နေပါ၊ ဒေါ်ဦးလှိုင် အရူးမကြီးက ဘာပြောပြော မယုံပါနဲ့၊ ဘာကိုမှလဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဘာမှ ဘေးအန္တရာယ်လဲ မရှိပါဘူး၊ ဒါကို ကျွန်တော် တာဝန်ခံပါတယ်”

ဦးအုံးလှိုင်သည် စကားကို အဆုံးသတ်၍ မောင်းလေးကို ထုသည်။ နံနက်ကကဲ့သို့ပင် ငြိမ်းခင် ပေါ်လာ၏။

“ငြိမ်းခင် ဆရာမကို အခန်းအထိ လိုက်ပို့ပါ၊ ပြီးတော့ ဘာမဆို ဆရာမ ခိုင်းတာ ဆောင်ရွက်ပေး၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ငြိမ်းခင်က မသက်ရီကို ကြည့်၏။ မသက်ရီက တစ်ချက်ပြုံး၍ ရှေ့မှ ထွက်ခဲ့ရာ ငြိမ်းခင် နောက်မှ လိုက်ပါလာသည်။

အခန်းဝ အရောက်တွင် မသက်ရီသည် ငြိမ်းခင်အား တစ်စုံတစ်ခု မေးမည် ပြုပြီးမှ ညနေက မကြားချင်ယောင်ဆောင် ပြေးရှောင်သွားခဲ့ခြင်းအား သတိရသဖြင့် နှုတ်ကို ထိန်းထားလိုက်ရ၏။

“ကျွန်မ ဘာဆောင်ရွက်ပေးရဦးမလဲ မမ”

အခန်းထဲ ရောက်ပြီးကြသောအခါ ပြန်မထွက်မီ ငြိမ်းခင်က မေးသည်။

“ဘာမှ မလိုတော့ပါဘူး မငြိမ်းခင်၊ မနက်ကို ဘယ်အချိန် လက်ဖက်ရည်ပွဲ

စသလဲ”

“ခုနစ်နာရီ တိတိပါ၊ ဒါပဲလား မမ”

“အေးအေး... ကျေးဇူးပါပဲ၊ ဪ... မငြိမ်းခင်၊ ဒေါ်ဦးကို မအိပ်သေးရင် မမဆီ လျှောက်ခဲ့ပါဦးလို့ ဟုတ်လား”

“ကောင်းပါပြီ”

ငြိမ်းခင်က ထွက်သွားသော် မသက်ရှိသည် တံခါးကို အတွင်းမှ ခလုတ်ချ ပိတ်လိုက်၏။

(၃)

ဒေါ်ဦး ပေါ်မလာမီ မသက်ရီသည် ပြတင်းတံခါးဖွင့်၍ လသာနေသော ညခင်းကို ကြည့်နေမိသည်။

မိုးစဲစဲ လသာသော ညသည် သစ်လွင် လှပနေ၏။ သစ်ရွက်၊ မြက်ပင်တို့ ထက် ခိုတွဲကျန်ရစ်သော မိုးစက် မိုးဥတို့သည် ပြုံးပြုံးပြက်ပြက် အရောင်လက်နေ သည်။

အဝေးမှ တောင်တန်းကို ရေးရေးသာ မြင်ရသည်။ လေတိုး၍ လှိုင်းအိ နေတန်ကောင်းသော လယ်တောသည်ပင် ငြိမ်သက် ပြန့်ပြောနေ၏။

လယ်ရေပြင်မှ ရေသားသတ္တဝါတို့၏ မြည်သံ တွန်သံကြောင့် ဆိတ်ငြိမ် သော ညမှာ အနည်းငယ် ချောက်ချားဖွယ် ရှိနေ၏။

တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာ၏။

“ဘယ်သူလဲ”

“အဒေါ်ပါ တူမကြီး”

မသက်ရီသည် တံခါးကို ဖွင့်လိုက်သောအခါ ကိုယ့်အရိပ်ကိုပင် လန့်ဟန် နှင့် အပြင်ဘက်တွင် တစ်ယောက်တည်း ရပ်နေသည့် ဒေါ်ဦးကို တွေ့ရသည်။

မသက်ရီက ဒေါ်ဦးကို ပြတင်းဝနားရှိ ကုလားထိုင်များဆီ ခေါ်လာ၏။ ဒေါ်ဦးသည် အပြင်ဘက်ကို မျက်နှာမမူချင်ဟန် ကုလားထိုင်ကို ပြတင်းဝဘက် ကျောပေး ရွှေ့ထိုင်ပြီးမှ ကျောပေးရသည်ကို စိတ်မလုံဟန် ဘေးတိုက် ပြောင်းထိုင် ပြန်၏။

“တူမကြီးက ဘာလို့ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ထားရတာလဲ”

ဒေါ်ဦးသည် စိတ်ထဲ၌ ကသိကအောက် ဖြစ်နေခြင်းကို မအောင့်နိုင်ဘဲ မေးသည်။

“လေကောင်းလေသန့် ဝင်အောင်ပေါ့ ဒေါ်ဒေါ်၊ ပြီးတော့ ဒီလောက် မြင့်တာကို ဘယ်သူမှလဲ တွယ်တက် မလာနိုင်ပါဘူး”

မသက်ရီက ပြုံးပြီး ပြန်ပြောခိုက် ဒေါ်ဦးက ခုတင်ခြေရင်းဆီ ကြည့်သည်။ နေ့လယ်က သူ မှာခဲ့သော စကားကို မသက်ရီ မနာယူကြောင်း သိရပြန်၏။

မသက်ရီက ဒေါ်ဦးကို ပြုံးပြုံးပင် စိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ငယ်စဉ်က မိခင် ဆုံးခဲ့သူ မသက်ရီသည် ဒေါ်ဦးကဲ့သို့ မွန်ရည် ဖြူစင်သော မိန်းမကြီးများကို ခင်မင် တတ်၏။ ဤမိန်းမကြီးမှာလည်း မိမိပေါ် ကြင်နာဟန် တူသည်။ ဒေါ်ဦး၏ ကြင်နာမှုကို နှစ်သက်ပါ၏။ သို့သော် ဒေါ်ဦး ဖော်ပြနေသည့် စိုးရိမ်မှုကို နားမလည်၊ ယခုည နားလည်အောင် ကြိုးစားရပေမည်။

“အဒေါ်ကို ဘာလုပ်ဖို့ ခေါ်တာလဲ တူမကြီး”

“ဦးအုံးလှိုင် ရှေ့ဆို ဒေါ်ဒေါ် ဖြေမှာ မဟုတ်တာတွေကို မေးချင်လို့ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဦးက မျက်လုံးပြူး၍ မသက်ရီအား ကြည့်သည်။

“ဦးအုံးလှိုင်ကို ဒေါ်ဒေါ် ကြောက်ရသလား”

ဒေါ်ဦး အသွင်၌ မာနဟန် ဝင်လာ၏။

“ဒီ သေနာများ မကြောက်ပေါင်၊ ဒါပေမဲ့ သခင်ကြီးကိုတော့ ကြောက်ရတာပေါ့၊ တူမကြီးကို အဒေါ်က စေတနာနဲ့ ပြောပေမဲ့ ဒင်းက သခင်ကြီးကို ပြန်တိုင်ချင် တိုင်နေမှာ”

“ဟုတ်တာ မှန်တာ ပြောလို့ ပြန်တိုင်တော့လဲ ကြောက်စရာလား ဒေါ်ဒေါ်ရဲ့”

“မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဟုတ်တာ မှန်တာ ပြောပေမဲ့ ခက်သားကလား၊ သခင်ကြီးက အင်မတန် အယူသီးတယ်”

“ဦးလေး ဦးမင်းခိုင်က ဘယ်လို အယူသီးသလဲ”

ဒေါ်ဦးသည် ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနှင့် အခန်းတွင်းသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ ထို့နောက် ကိုယ့်နှုတ်မှ ထွက်သည့် စကားကိုပင် ကြောက်ဟန် တိုးတိုးပြောသည်။

msample.com

“သခင်ကြီးက တစ္ဆေ သရဲတွေ ဘာတွေ ရှိတာ မယုံဘူး”

မသက်ရီမှာ မရယ်မိအောင် အောင့်ထားရသည်။

“ဟာ... ဒေါ်ဒေါ်ကလဲ အဲဒါမျိုးတွေကို ယုံတဲ့လူကိုမှ အယူသီးတယ် ဒေါ်တယ်”

ဒေါ်ဦးသည် မသက်ရီအား မျက်မှောင်ကြုတ်ကြည့်သည်။

ဘာမျှတော့ ပြန်မဖြေ။

“နေပါဦး... ဒေါ်ဒေါ်က ယုံလို့လား”

“ဘုရားရေ... ယုံလို့လား၊ အမယ်လေး... ဘယ် မယုံလို့ ဖြစ်မလဲ၊ နာနာ ဘာဝ ဝိနာဘာဝ”

မသက်ရီမှာ ဒေါ်ဦး၏ ပြောဟန်ကြောင့် ရယ်မိ၏။

“နေပါဦး... ဒေါ်ဒေါ်က အဲဒီ တစ္ဆေသရဲ ဆိုတာကို မြင်ဖူးလို့လား”

“အသေအချာတော့ ဘယ်မြင်ဖူးမလဲ၊ အရိပ်အယောင်တော့ ဖြူခနဲ မည်းခနဲ တွေ့ဖူးတာပေါ့၊ အသံတော့ သေသေချာချာကို နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားဖူးတယ်”

“ဘယ်မှာ ကြားဖူးတာလဲ”

ဒေါ်ဦး၏ ပြုံးဝိုင်းသော မျက်လုံးများသည် အပြင်သို့ ရောက်သွား၏။
ထို့နောက် ခြံတွင်းတစ်နေရာသို့ လက်ညှိုးထိုးပြ၏။

“ဖွဟဲ့... ဟော ဟိုနားမှာ”

ဒေါ်ဦး ညွှန်ပြရာကို မသက်ရီသည် ကြည့်မိ၏။ ခြံ၏ အတန်ဝေးသော အစပ်၌ သစ်ပင်စုစုကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒီ သစ်ပင်တွေမှာလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ ငုတ်တိုမှာ”

“ရှင်”

“အဲဒီနားမှာ ငုတ်တို ရှိတယ်၊ အမယ်လေး... ပြောရင်း ကြက်သီးထလိုက်တာ”

ဒေါ်ဦးမှာ တကယ်ပင် ကျောချမ်းနေဟန် ရှိသည်။

“ငုတ်တို ဆိုတာ သစ်ပင်ငုတ်တိုလား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒေါ်ဒေါ် ဘယ်လို ဘာသံ ကြားရတာလဲ”

“ငြိမ်းခင်ပေါ့တော်၊ မချောက တစ်ည ပျောက်သွားလို့ အချိန်မတော် ထရှာတာ၊ အဲဒီနား ရောက်တော့ ရယ်သံ ကြားရတယ်၊ မိန်းမသံပေါ့၊ ငြိမ်းခင် မှတ်လို့ သွားတာ၊ ရှေ့လောကြီးနေတုန်း နောက်က ဖြန်းဆို...”

ဒေါ်ဦးမှာ စကားဆိုသွားသည်။

“အဒေါ်ကျောကို ရိုက်လိုက်သလား”

“မဟုတ်ဘူး၊ အမယ်လေး... ကျောများ ရိုက်ရင် အဲဒီနေရာတွင် အဒေါ် အသက်ထွက်ခဲ့မှာ၊ မြေကြီးကို ရိုက်သံ”

“ဒီတော့...”

“အဒေါ်က သိပ်မလန့်သေးပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ချက်ချင်းပဲ ကြားတော့တာပဲ”

“ဘာသံလဲ ဒေါ်ဒေါ်”

“ညည်းသံ... ညည်းသံ၊ ပြီးတော့ ငိုသံ၊ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုသံ”

“ဒေါ်ဒေါ် လူမတွေ့ရဘူးလား”

“အမယ်လေး... ဘယ်တွေ့မလဲ၊ တစ်ခါတည်း တစ်ကြိမ်တည်း ထွက်ပြေး ခဲ့တာ ဘယ်လို ဘယ်လို အခန်း ပြန်ရောက်မှန်း မသိဘူး”

“ငြိမ်းခင်ကကော”

“မချောက အခန်း ပြန်ရောက်နေပြီ၊ ဘယ်သွားသလဲ မေးတော့ နောက် ဖေး တန်းလျားက နိုဝယံလ် အမေ လေထအောင့်တာ သွားနှိပ်ပေးသတဲ့လေ”

“ဒေါ်ဒေါ်က အဲဒီတန်းလျားဆီ အရင် သွားမစုံစမ်းဘဲ ဘာလို့ ခုနင်က နေရာ အရင်သွားရတာလဲ”

ဒေါ်ဦးသည် စိတ်ရှုပ်ဟန် ခေါင်းကုတ်သည်။

“နောက်ဖေးတန်းလျားကို သွားမလို့ပဲ၊ အဲဒီဘက်မှာ အရိပ်အယောင် တွေလို့”

“ဘာအရိပ်အယောင်လဲ”

“ဪ... အရိပ်အယောင် ဆိုပါမှပဲ၊ တူမကြီးကလဲ”

မသက်ရိမှာ ပြုံးမိပြန်သည်။

“ငိုသံကြားရုံနဲ့ ဒေါ်ဒေါ်က ဘာလို့ ထွက်ပြေးခဲ့ရတာလဲ၊ လူဖြစ်ချင် ဖြစ်နေမှာပေါ့”

“အို... ပြေးခဲ့ရတာပေါ့။ ဒီခြံကြီးအကြောင်းမှ တူမကြီးက မသိဘဲ၊ တော်တော်ကြာ မောင်... မောင်... မောင်မြင့်ဝေနဲ့ တွေ့နေရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မလဲ”
မောင်မြင့်ဝေ...။

မသက်ရီသည် တည်ငြိမ်စူးစိုက်၍ ဒေါ်ဦးကို ကြည့်သည်။ ဤကမ္ဘာမြေ ဝယ် မရှိပါဟု ဦးအုံးလှိုင်က ပြောသော မောင်မြင့်ဝေကိုပင် ဒေါ်ဦးက ရှိသကဲ့သို့ ပြော နေချေပြီ။

“ဒီမှာ ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မ မေးတာကို ဖြေစမ်းပါ။ အဲဒီ မောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘယ်မှာ နေသလဲ”

ဒေါ်ဦးသည် ဖြူဖပ်ဖြူရော်မျက်နှာနှင့် အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်သည်။
“မောင်မြင့်ဝေက ငုတ်တိုမှာ နေတယ်”

“ရှင်”

ဒေါ်ဦးသည် ပြတင်းနား နေရသည်ကို အသည်းယားဟန် ထ၍ “လာပါ တူမကြီး၊ ခုတင်ပေါ် သွားပြောရအောင်၊ လာပါ။ ထပါ” ဟု မသက်ရီကို ဆွဲခေါ်သည်။
ဘာမှန်း မသိသော်လည်း မသက်ရီက ဒေါ်ဦး စိတ်ကျေနပ်ရန် ခုတင်ဆီ ထလိုက်ခဲ့ရ၏။

ထိုင်မိကြချိန်တွင် ဒေါ်ဦး၌ အရေးကြီးသော ထိတ်လန့်ဖွယ် လျှို့ဝှက်ချက် တစ်ခုကို ပြောတော့မည့်သဏ္ဍာန် ပေါ်နေ၏။

“တူမကြီး ဒါတွေ ဒေါ်ဒေါ်ပြောတာ သခင်ကြီးကို ပြန်မပြောနဲ့နော်”
ဒေါ်ဦးက မပြောမီ နှုတ်ပိတ်နေပြန်၏။
“စိတ်ချပါ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဦးသည် စဉ်းစားဟန် ခေတ္တ တွေ့နေသည်။ ထို့နောက် လေသံတိုးတိုး နှင့် စပြော၏။

“သခင်ကြီး ဒီတိုက် မဆောက်ခင်က ဒီအိမ်ထဲမှာ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံး ရှိတယ်၊ အဲဒါဟာ မောင်မြင့်ဝေတို့ အိမ်”
လာပြန်ချေသည် မောင်မြင့်ဝေ။

“နေပါဦး ဒေါ်ဒေါ်၊ မောင်မြင့်ဝေ ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အဲဒါ ပြောမလို့ပေါ့၊ နောက် ဒီခြံကို ဝယ်ပြီး အိမ်ဆောက်ပြီး ကတည်းက တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပျက်စီးကုန်ကြတာ မောင်မြင့်ဝေ တစ်ယောက် ပဲ ကျန်ရစ်သတဲ့”

“ဘယ်လို ပျက်စီးကုန်ကြတာလဲ”

“သွေးရိုးသားရိုးနဲ့ ပျက်စီးကြတာ မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်နှစ်အတွင်း ဖအေ မအေတွေရော သားသမီးတွေပါ ဆယ်ဦး ပျက်စီးသွားကြတာ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ နောက်ဆုံးသေတဲ့ မောင်မြင့်ဝေ အမေ မဆုံးခင်လေး ကျမှ ရိပ်မိကြတာ”

“ဘယ်လို ရိပ်မိတာလဲ”

“အဲဒီမိန်းမ မသေခင် နှစ်လလောက်မှာ လန့်ထအော်တာနဲ့ အစေခံတွေ ဝိုင်းသွားကြတော့ ပြောပြတယ်တဲ့၊ ခြေရင်းတိုင်က ဘီလူးလို အစွယ်နဲ့ ကိုယ် အရောင် နီနီနဲ့ သတ္တဝါတစ်ကောင်က ဆင်းလာပြီး ခြင်ထောင်ထဲ ဝင်ပြီး သူ့အူ တွေကို နုတ်စားတယ်တဲ့၊ ပထမ အိပ်မက် မှတ်နေတာ၊ လန့်အော်လို့ လူတွေ ရောက်မလာခင် အဲဒီအကောင်နီနီဟာ တိုင်ပေါ် ပြန်တက် ပျောက်သွားတာ မြင် လိုက်ရသတဲ့၊ အမယ်လေး...”

ဒေါ်ဦးသည် ပြောရင်း လန့်ဟန် ကြက်သီးထပြန်၏။

“နောက်နှစ်ရက်လောက်ကျတော့ အဲဒီမိန်းမ သေတာပဲ၊ သူ့သား မောင်မြင့်ဝေက ရှစ်လသားလေး ကျန်ရစ်တယ်၊ ဒါနဲ့ နားလည်တဲ့ ဆရာတွေ ပင့်ကြည့်တော့ အိမ်မှာက သစ်ဘီလူး ရှိနေတာကိုး။ အဲဒါ ဆရာတွေက အစီအရင် တွေ လုပ်တော့ သစ်ဘီလူးရန် ငြိမ်းသွားသတဲ့၊ ဒါကြောင့်မို့ မောင်မြင့်ဝေကတော့ ဆက်အသက်ရှည်နေခဲ့ရတယ်”

ဒေါ်ဦး၏ စကားရပ်များသည် မသက်ရီ စိတ်ဝင်စားသော မောင်မြင့်ဝေ ဆီ ရောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။

“မောင်မြင့်ဝေကို ဝမ်းကွဲအစ်မတွေက ဆက်မွေးခဲ့တာ ဆယ့်ကိုးနှစ်သား အရွယ်ရောက်ခဲ့တယ်တဲ့၊ ခက်တာက မောင်မြင့်ဝေဟာ အရွယ်ရောက်ကတည်းက အဲဟို ငုတ်တိုနား သစ်ပင်အောက်မှာ သွားဝိုင်းပြီး တစ်ခါတစ်ခါ ညအချိန်မတော် ငိုတတ်တယ်တဲ့၊ ဒါနဲ့ လူကြီးတွေက သူ့ကို သားချင်းထဲက မိန်းကလေးတစ်ဦးနဲ့ နေရာချပေးမယ် လုပ်ကြတယ်၊ တိုတိုပြောရရင် လက်ထပ်မယ့် ညမှာ မောင်မြင့်ဝေ ဟာ အဲဒီနားမှာ ဆွဲကြိုးချ သေသွားသတဲ့”

“အိုး... ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ”

ဒေါ်ဦး ပြောပြသည်မှာ မည်မျှ မှန်သည် မသိသော်လည်း ပုံပြင်အနေနှင့်မူ သနားဖွယ် ဖြစ်၏။

“ပြောကြတာက ဒီခြံထဲ သိုက်တစ်ခုလဲ ရှိတယ် ဆိုပဲ၊ မောင်မြင့်ဝေကို ဥစ္စာစောင့်တွေ လာခေါ်သွားပုံ ရတယ်။ မောင်မြင့်ဝေလဲ ဆုံးသွားရော သူ့အမျိုး တွေဟာ ခြံရော အိမ်ရော စွန့်ပြီး ဟိုဘက် အရှေ့လယ်ပြင်တန်းကို ပြောင်းသွား ကြတယ်တဲ့၊ ဒီခြံထဲမှာ နေသူ မရှိဘဲ ဆယ်နှစ်ကျော် ကြာမှ သခင်ကြီးလဲ ဝယ်ပြီး ခုလို တိုက်သစ်ဆောက် ပြုပြင်နေတာ”

ဒေါ်ဦးစကား ဆုံးသွားသော် နှစ်ဦးသား ငြိမ်နေမိကြသည်။ တစ်အောင့် ကြာမှ မသက်ရိုက မေးသည်။

“ဒေါ်ဦး ဆိုလိုတာက မောင်မြင့်ဝေဟာ မကျွတ်သေးဘဲ ခုအထိ ခြံထဲ မှာ ရှိနေတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး၊ တကယ်ကို ရှိတယ်၊ မြင်တဲ့လူက မြင်တယ်”
ဒေါ်ဦးမှာ ရုတ်တရက် စကားရပ်သွားသည်။

“ဘယ်သူ မြင်သလဲ ဒေါ်ဦး”

ဒေါ်ဦးက မဖြေ။ မသက်ရိုကသာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ... ကျွန်မပဲ ပြောပျံ့မယ်၊ မောင်ညိုမိုင်းက မြင်တယ် ဟုတ်လား”
ဒေါ်ဦးမှာ မျက်လုံးပြူးသွား၍ “တူမကြီး ဘယ်လိုလုပ် သိလဲ” ဟု မေး

သည်။

“ညနေက မောင်ညိုမိုင်း ပြောသွားတယ်လေ၊ နေ့ခင်းတုန်းက ကျွန်မ အခန်းကို မောင်မြင့်ဝေ လာဆွဲဖွင့်တာ သူ မြင်....”

မသက်ရို စကား မဆုံးလိုက်ရ။ ဒေါ်ဦးသည် ထိတ်လန့်တကြား အော်၍ နားကို ပိတ်လိုက်သည်။

မသက်ရိုက နေရာမှ ထသည်။ ဘာလုပ်ရမည်နည်း။

မသက်ရိုသည် ပြတင်းမှ ရပ်ကာ ခြံတွင်းသို့ ငိုကြည့်သည်။

သစ်ရိပ်တို့ ကျ၍ လရောင်ပြောက်ကျားနေသော ခြံကြီးမှာ အနည်းငယ် ချောက်ချားဖွယ် ကောင်းသည်။

ငယ်စဉ်ကတည်းမှ မသက်ရိုသည် တစ္ဆေ သရဲကို မယုံကြည်။ ကြောက် တတ်သူလည်း မဟုတ်။ သို့ရာတွင် ယခုမူ စိတ်အတွင်း၌ အတန် ညှို့မိုင်းနေ၏။

အိမ်ကြီးက မိမိကို ညှို့ပေပြီ။ ဤသည်ကို မသက်ရို သိသည်။ ဤအညှို့ ကို အရှုံးပေး၍ မဖြစ်မှန်းကိုလည်း သိသည်။ ဤအိမ်ကို မိမိ နိုင်ရပေမည်။ မိမိက

မနိုင်သော် ဤအိမ်က မိမိကို နိုင်ချေတော့မည်။

မသက်ရိက စိတ်ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ ဒေါ်ဦးနား ပြန်ကပ်လာခဲ့သည်။

“ဒေါ်ဦး အသံကြားရတယ် ဆိုတုန်းက ဒေါ်ဦးမှာ ဟိုသင်္ကန်း မရှိဘူးလား”

“အို... မရှိဘူး၊ ဒီတုန်းက သခင်ကြီးနဲ့ မောင်စံကြူး ရှမ်းပြည်နယ် မတက် ရသေးဘဲ”

မသက်ရိက ပြုံး၏။

“ကဲ... အခုတော့ ဒေါ်ဦးမှာ ဒီတန်ခိုးကြီးတဲ့ အဆောင်အယောင် ရထား ပြီ မဟုတ်လား၊ ဘာကြောက်စရာ ရှိတော့သလဲ၊ ကျွန်မနဲ့ လိုက်ခဲ့စမ်းပါ၊ ခြံထဲ ဆင်း လမ်းလျှောက်ကြရအောင်”

“အို... ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မသက်ရိသည် ဒေါ်ဦးနှင့်ဖက်၍ ငြင်းမနေတော့ဘဲ ကုတ်အင်္ကျီ တစ်ထည် ကို ဆွတ္တာတွင်းမှ ထုတ်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီနှင့် လက်ဆွဲအိတ်ကို အုပ်လျက် ခြောက်လုံးပြူးလေးကို ဒေါ်ဦး မမြင်အောင် ယူ၍ အတွင်းအိတ်၌ ထည့်သည်။ ကုတ်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြီးနောက် အခန်းတံခါး ဖွင့်၍ ဒေါ်ဦးကို ခေါ်သည်။

“လာလေ ဒေါ်ဦး”

“ဟာ... တူမကြီးကလဲ”

“ကောင်းပြီ ဒေါ်ဒေါ်၊ မလိုက်ချင်လဲ နေ၊ ကျွန်မ တစ်ယောက်တည်း သွားမယ်”

ဒေါ်ဦးမှာ မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“တစ်ယောက်တည်း သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

“မဖြစ်ရင်လဲ လိုက်ခဲ့လေ ဒေါ်ဒေါ်”

ဒေါ်ဦးမှာ ကြီးစွာသော အခက်အခဲကို ရင်ဆိုင်ရသည့်ဟန် ပေါ်နေ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံးတွင်မူ ခေါင်းယမ်းခါ၍ နေရာမှ ထလိုက်လာသည်။

မသက်ရိသည် အခန်းတံခါးကို သော့ပိတ်၍ ဒေါ်ဦးနှင့်အတူ အောက် ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

အိမ်အပြင် အထွက်၌ ဒေါ်ဦးက ခေါင်းထက် ဆံပင်ကြားကို လက်နှင့် စမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

လရောင်မှာ မလင်းလွန်းလှသော်လည်း မိုးရေဆေး၍ သန့်စင်နေသော ခြံ၏ သဲမြေဖြူဖြူမှာ ထင်ရှားနေ၏။

ခြံကြီးမှာ ထင်သည်ထက် ပိုကျယ်နေကြောင်း မသက်ရီ သတိထားမိသည်။ ကျယ်သော ခြံ ကြီးသော အိမ်၌ နည်းသော လူဦးရေကြောင့် ကြောက်ဖွယ် မရှိသည့်တိုင်အောင် ချောက်ချားထိုက်ကြောင်း မသက်ရီ နားလည်သည်။

ငိုညလေ၌ ပင်ကို ရနံ့သင်း ရှိသည်။ ဤလေသင်းသင်းမှာ စံပယ်၊ ဇလပံ၊ စကြာ၊ ယုဇန၊ နှင်းဆီ စသော ပန်းနံ့တို့နှင့် ရော၍ ပိုမွှေးကြိုင်နေသည်။

လူလောက၏ အလှဖြစ်သော ည၏ အရောင်နှင့် အရိပ်တို့ဖြင့် ခြံတွင်းမှာ ပြည့်စုံနေသည်။ တောင့်တအပ်သော သဘာဝ၏ ကျက်သရေနှင့် ကြွယ်သော ဤခြံကြီးမှာ အဘယ်ကြောင့် ချောက်ချားဖွယ် ဖြစ်ရမည်နည်း။ ဖြစ်ရမည်နည်း။

ဤအတွေးနှင့် မသက်ရီသည် ခြံတစ်နေရာ စံပယ်ရုံများ အနီးရှိ ထိုင်ခုံတန်းများဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဒီမှာ ထိုင်ကြရအောင် တူမကြီး”

ဒေါ်ဦးက ပြောသော်လည်း မသက်ရီသည် မထိုင်သေးဘဲ စောစောက ဒေါ်ဦး ညွှန်ပြခဲ့သည့် ‘ငုတ်တို’ ရှိရာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“မထိုင်ချင်ဘူး ဒေါ်ဒေါ်၊ ကျွန်မ ဟိုနေရာ ရောက်အောင် လျှောက်မလို့”

“ဟောတော့... ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒေါ်ဒေါ် မလိုက်ရဲရင်လဲ ဒီမှာ နေခဲ့ပါ။ ကိစ္စ မရှိပါဘူး”

မသက်ရီသည် ဆက်လျှောက်ခဲ့သည်။ ဤအကြိမ်၌မူ ဒေါ်ဦးသည် နောက်၌ ကျန်နေရစ်သည်။

မသက်ရီသည် သစ်ပင်အုပ်စုကလေးသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ အသက်ရင့်သော်လည်း အမြင့်မဆောင်၊ ပုဝိုင်းသည့် မျိုးကောင်း သရက်ပင်လေးများတည်း။

ဤနေရာကျကာမှ ခြံသည် မြေမြင့်ဖြစ်၍ လယ်ကွင်းများမှာ အနိမ့်၌ ရှိမှန်း မသက်ရီ သတိရသည်။

ထိုအခိုက်တွင်ပင် ကြည်လင် ချိုသာသော မိန်းမသားတစ်ဦး ရယ်သံကို မသက်ရီ ကြားရ၏။

မကြောက်တတ်သော်လည်း ရုတ်တရက်ဖြစ်သဖြင့် မသက်ရီမှာ တုန်လှုပ်သွား၍ ခြေလှမ်းမှာလည်း ရပ်သွား၏။ သို့သော် မသက်ရီ၏ တုန်လှုပ်မှုမှာ မျက်လုံးများကို ဖုံးကွယ်လောက်အောင် မပြင်းထန်။

မသက်ရီက ရှေ့မှ မြင်ရသည်တို့ကို စူးစိုက်ကြည့်နေမိ၏။ ဤသည်

အခိုက်၌ စူးရှကျယ်လွင်သော အသံဆန်းဆန်းတစ်ခုက မသက်ရီ၏ ကျောဘက်မှ ပေါ်လာသည်။

မသက်ရီသည် သရက်ပင်ကို ကျောကပ်ကာ နောက်ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဘာမှတော့ မမြင်ရ။ စိမ်းရင့်မှောင်သော ကံ့ကော်ပင်များကိုသာ တွေ့ရ၏။

ငြိမ်ကြည့်နေရာမှ မသက်ရီသည် သတိဝင်လာကာ စောစောက မြင်ခဲ့ရသော သဏ္ဍာန်များဆီသို့ ပြန်လှည့်လိုက်သည်။ သဏ္ဍာန်များမှာ မရှိတော့။

ဒေါ်ဦးသည် မသက်ရီကို စိုးရိမ်၍လော၊ သူ့ဘာသာသူ ကြောက်ရွံ့၍လော မပြောတတ်။ မသက်ရီ ရှိရာသို့ ပြေးလာသည်။ မသက်ရီက ဒေါ်ဦးအား အသံမပြုရန် အထိမ်းအမှတ် ပြသည်။ ဒေါ်ဦးကလည်း အလိုက်သိစွာပင် ငြိမ်နေရှာသည်။

အချိန်များစွာ မကြာ၊ ဤမြို့မှန်သော ညကို ခွင်း၍ ရှိုက်ကြီးတင်င် ဝိုကြွေးသံသည် ပေါ်ထွက်လာသည်။

ဒေါ်ဦးမှာ ဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ မသက်ရီ၏ ရင်မှ နှလုံးမှာလည်း အရှိန်ပြင်းစွာ ခုတ်မောင်းနေ၏။

မသက်ရီက ဒေါ်ဦးကို တွန်းဖယ်၍ အသံလာရာသို့ ဇွတ်ထွက်ခဲ့သည်။ တိမ်ရိပ်လွင့်သွား၍ လမှာ ထိန်ထိန်သာလာသည်။

မသက်ရီသည် ခြံမြေမြင့်၏ ကမ်းပါးစွန်းသို့ ရောက်လာ၏။ ဤကမ်းပါးစွန်းတွင် အရင်းမှ လွှဲတိုက်ဖြတ်ထားသော သစ်ပင်ငုတ်တို့ တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ကမ်းပါးစွန်း၏ အောက်တွင်မူ ချောင်းငယ်တစ်ခုသည် ကြယ်ရောင်၊ လရောင် တလက်လက်ဖြင့် စီးဆင်းနေ၏။

မသက်ရီသည် ကုတ်အင်္ကျီတွင်းမှ ခြောက်လုံးပြူးကို လက်နှင့် ဖိကိုင်ရင်း ဟိုဟိုသည်သည် လှမ်းစစ်ကြည့်မိသည်။

အချိန် အတန်ကြာသွားသည်။ မည်သည့်အသံမျှ ပေါ်မလာ။ မသက်ရီသည် ဒေါ်ဦး ရှိရာ ပြန်မည်ဟု လှည့်လိုက်သည်။ လှည့်လိုက်မိရာ ဘက်မှာ ကံ့ကော်ပင်တန်းများ ရှိရာတည်း။

ကံ့ကော်ပင်ရိပ်၌ လူတစ်ယောက်က ရပ်နေလေသည်တကား။

mgyoe.com